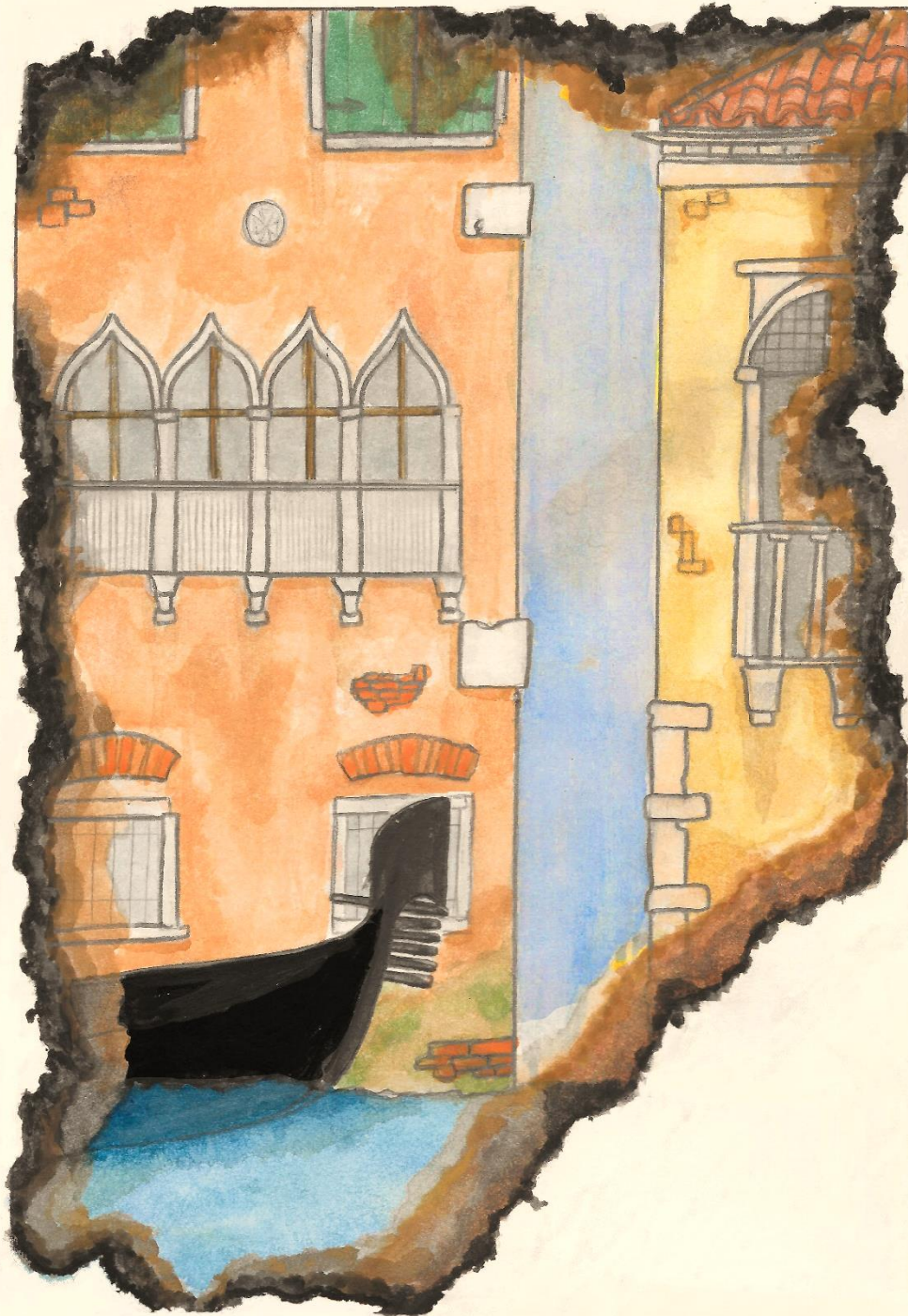

Χένρι Τζέημς

Τα χαρτιά του Άσπερν

Διασκευή: Ζέττα Μπαρμπαρέσου

Αθήνα 2022 – 2023

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

3^ο Έτος

Ζέττα Μπαρμπαρέσσου

Γεννήθηκε, μεγάλωσε και ζει στην Αθήνα.

Έχει κάνει σπουδές Μάρκετινγκ και Δημοσίων Σχέσεων καθώς και Σπουδές στον Ελληνικό Πολιτισμό (Ε.Α.Π.).

Έχει εργαστεί επί σειρά ετών σε τραπεζικά ιδρύματα.

Διηγήματά της έχουν δημοσιευθεί σε λογοτεχνικά περιοδικά και στην ανθολογία *83 Ιστορίες μπονζάι για το Σημείο Μηδέν* (διαγωνισμός Πλανόδιον και *Books' Journal*).

Ποιήματά της έχουν δημοσιευθεί στα περιοδικά *Ποιητική* και *Χάρτης/hartismag.gr*.

Η συλλογή διηγημάτων της *Ρωμαϊκή Ωχρα και άλλες ιστορίες* κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις *Θράκα* τον Ιανουάριο του 2018.

Θεατρικά έργα της βρίσκονται αναρτημένα στις ιστοσελίδες *play-ground.gr* και *openbook.gr* καθώς και στην ιστοσελίδα του Θεάτρου Πορεία.

Στοιχεία επικοινωνίας :

Ζέττα Μπαρμπαρέσσου

zbarbare@gmail.com

τηλ. 6977 558433

***Η διασκευή της νουβέλας του Χένρι Τζέημς ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ ΤΟΥ ΑΣΠΕΡΝ
γράφτηκε στη Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία
(3^ο έτος - Εισηγητής: Βαγγέλης Χατζηγιαννίδης)***

Το έργο με τίτλο ΔΙΑΣΚΕΥΗ: ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ ΤΟΥ ΑΣΠΕΡΝ-ΧΕΝΡΙ ΤΖΕΗΜΣ από τον δημιουργό ΖΕΤΤΑ ΜΠΑΡΜΠΑΡΕΣΣΟΥ διατίθεται με την άδεια [Creative Commons Αναφορά Δημιουργού-Μη Εμπορική Χρήση-Όχι Παράγωγα Έργα 4.0 Διεθνές](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει προηγουμένως με την συγγραφέα.

Εξώφυλλο: Νικηφόρος Μπατής

ΧΕΝΡΙ ΤΖΕΗΜΣ - ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ ΤΟΥ ΑΣΠΕΡΝ

Διασκευή: Ζέττα Μπαρμπαρέσσου

Πρόσωπα

ΧΕΝΡΙ

(στο έργο, όπως και στο βιβλίο, δεν αποκαλύπτεται το όνομα του κεντρικού ήρωα)

κριτικός λογοτεχνίας και εκδότης, περίπου 40 ετών (στην ηλικία που ο Χένρι Τζέημς έζησε στην Φλωρεντία και εμπνεύστηκε τη νουβέλα), κοινωνικός, κοσμοπολίτης, εύστροφος και με μεγάλη ευγλωττία, παθιασμένος με τον σπουδαίο νεκρό ποιητή Άσπερν.

Στόχος του να αποκτήσει πρόσβαση στα γραπτά του ποιητή, αυτά που κατέχει η γηραιά, πρῶην ερωμένη του Άσπερν, Τζουλιάνα.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ ΜΠΟΡΝΤΕΡΩ

υπέργηρη, με άσχημο παρουσιαστικό και κακή υγεία, στρυφνή, δηγτική, χειριστική, καταπιεστική προς την ανιψιά της (πιθανότατα κόρη της) Τίνα. Ιδιοκτήτρια ενός παλιού βενετσιάνικου palazzo. Σε κακή οικονομική κατάσταση. Ζει απομονωμένη από τον έξω κόσμο.

ΤΙΝΑ ΜΠΟΡΝΤΕΡΩ

ψηλή και αδύνατη, δεν είναι πια νέα, η ηλικία της κάπως απροσδιόριστη, γεροντοκόρη, συμπεριφορά χαμηλών τόνων, άχρωμη και απεριποίητη εμφάνιση, χωρίς εμπειρίες (κοινωνικές, σεξουαλικές, κλπ...), απολύτως εξαρτημένη από την Τζουλιάνα Μπορντερώ.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ

έμπιστη φίλη του πρωταγωνιστή, ώριμη αριστοκράτισσα, με κοφτερή γλώσσα, αποπνέει πλούτο και κοινωνική άνεση, αδιάφορο παρουσιαστικό, ντύσιμο φανταχτερό και επιδεικτικό στα όρια του κιτς.

Υπόθεση

Ο Χένρι— ειδότης και κριτικός λογοτεχνίας που είναι αφοσιωμένος στην έρευνα γύρω από τη ζωή και το έργο του νεκρού Αμερικάνου ρομαντικού ποιητή Τζέφρι Άσπερν — βρίσκεται στη Βενετία προκειμένου να προσπαθήσει να αποκτήσει γράμματα και έγγραφα που κατέχει η πρώην ερωμένη του ποιητή, η γηραιά πια Τζουλιάννα Μπορντερώ. Καταστρώνει σχέδιο μαζί με την Αμερικανίδα φίλη του κυρία Πρεστ, η οποία μένει στην ίδια πόλη. Σκοπεύει να νοικιάσει μερικά δωμάτια του σπιτιού της Τζουλιάννα και, ενδεχομένως, να γοητεύσει τη γεροντοκόρη ανιψιά της Τίνα προκειμένου να αποκτήσει τα χαρτιά αυτά.

Η έπαυλη είναι ρημαγμένη και σχεδόν άδεια. Οι δύο γυναίκες -η Τζουλιάννα και η Τίνα- ζουν τις τελευταίες δεκαετίες φτωχές και σαν ερημίτισσες. Έτσι, επινοεί μία φεύτικη ιστορία σχετικά με την επιθυμία του να περιποιηθεί τον κήπο τους και χρησιμοποιεί ψεύτικο όνομα για να νοικιάσει τα δωμάτια από την Τζουλιάννα. Για εκείνη τα ενοίκια αποτελούν ευκαιρία για να αφήσει κάποια χρήματα ως κληρονομιά στην ανιψιά της.

Ο Χένρι αποτυγχάνει να πείσει την Τίνα να τον βοηθήσει στην απόκτηση των γραπτών του ποιητή. Θα προσπαθήσει να εκμεταλλευτεί την αφέλεια και την μοναχικότητα της γυναίκας. Το εγχείρημα θα αποδειχθεί δύσκολο καθώς η Τίνα, πολύ δεμένη με τη θεία της, φοβάται μήπως αυτό ισοδυναμεί με προδοσία.

Μετά από πολλές αποτυχημένες προσπάθειες του Χένρι να έρθει πιο κοντά στην Τζουλιάννα, εκείνος εκπλήσσεται όταν ζητάει να τον δει. Τον ενημερώνει πως θα πρέπει να προεξοφλήσει ενοίκια αρκετών μηνών προκειμένου να συνεχίσει να μένει στο palazzo. Ο Χένρι αρχικά διστάζει, δεν του έχουν απομείνει αρκετά χρήματα και τότε, η Τζουλιάννα αφήνει να εννοηθεί πως γνωρίζει τον λόγο για τον οποίο εκείνος βρίσκεται εκεί και δείχνοντάς του ένα πορτραίτο του Τζέφρι Άσπερν, τον δελεάζει να μείνει προκειμένου να μάθει περισσότερα για τον ποιητή. Παρόλο που ο Χένρι προσποιείται πως δε γνωρίζει ποιος είναι ο Άσπερν για να μην κινήσει περαιτέρω υποψίες, δε μπορεί να αντισταθεί στον πειρασμό.

Μία νύχτα, αφού μαθαίνει πως η Τζουλιάννα είναι πολύ άρρωστη, ο Χένρι τρυπώνει στο δωμάτιο της για να ρίξει μια ματιά στα χαρτιά. Η Τζουλιάννα τον πιάνει επ' αυτοφώρω ενώ προσπαθεί να ανοίξει το γραφείο της. Ουρλιάζει, τον κατηγορεί και καταρρέει στα χέρια της ανιψιάς της.

Ο Χένρι σοκαρισμένος και τρομαγμένος το σκάει από τη Βενετία για μερικές μέρες. Επιστρέφοντας μαθαίνει πως η Τζουλιάννα έχει πεθάνει. Συνεχίζει τις προσπάθειες και πιέζει την Τίνα να του δώσει τα περιβόητα χαρτιά. Η Τίνα αφήνει να εννοηθεί πως θα του τα έδινε μονάχα εάν την παντρευόταν. Ο Χένρι, εμφανώς αηδιασμένος, την

απορρίπτει. Επιστρέφει όμως αργότερα, λιγότερο αρνητικός, με την ελπίδα να υπάρξει λύση.

Τότε, εκείνη τον ενημερώνει ότι έχει κάψει τα έγγραφα και του λέει να αποχωρήσει από την έπαυλη. Σαν αποχαιρετιστήριο δώρο, του δίνει το πορτραίτο του Άσπερν, αυτό που του είχε δείξει η θεία της.

*

Η νουβέλα γράφτηκε στα τέλη του 19^{ου} αιώνα και περιέχει όλα τα γνώριμα χαρακτηριστικά της πέννας του Χένρι Τζέημς: καυστική ειρωνεία, υποδόριο χιούμορ, λεπτοδουλεμένους χαρακτήρες, σπιρτόζικους διαλόγους και απρόβλεπτη τροπή. Εμπνευσμένο από τα ταξίδια του συγγραφέα στην Ιταλία, το βιβλίο αποδίδει με εξαιρετικό τρόπο την ειδυλλιακή ατμόσφαιρα της Βενετίας παραμένοντας «φρέσκο» μέχρι σήμερα.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Έπαυλη στη Βενετία. Μακρόστενη σάλα, γυμνό πάτωμα, ψηλές κλειστές πόρτες, παράθυρα με γρίλιες μισάνοιχτες, λίγο φως. Στους τοίχους με τους χαλασμένους σοβάδες, μουντοί πίνακες σε βαριές κορνίζες. Μερικές φθαρμένες καρέκλες με φάθινο κάθισμα είναι τα μοναδικά έπιπλα. Ο χώρος ψυχρός και αφιλόξενος.

Στη μια άκρη της σκηνής, ο Χένρι βηματίζει νευρικά. Είναι μόνος του στο δωμάτιο. Δείχνει σκεπτικός και, κατά διαστήματα, κοιτάζει ανήσυχος προς την πόρτα που βρίσκεται στην απέναντι πλευρά. Παρότι δεν μιλάει, οι θεατές «ακούνε» τη φωνή του, τον εσωτερικό του μονόλογο.

ΧΕΝΡΙ: Η λύση είναι ο κήπος... Σίγουρα. Ναι. Η λύση είναι ο κήπος.

Ο Χένρι προβάρει τα λόγια του. Δοκιμάζει παραλλαγές με διαφορετικό τόνο φωνής. Πάντα «από μέσα του».

ΧΕΝΡΙ: [αυστηρά] Ο λόγος της επίσκεψής μου είναι ο κήπος σας.

[απορώντας] Δικός σας είναι ο κήπος πίσω απ' τον τοίχο ;

[φιλικά] Θα ήθελα πολύ να μάθω αν ανήκει σε σας ο διπλανός κήπος.

[πιο γλυκά] Τι εξαιρετικά όμορφος κήπος! Δικός σας δεν είναι;

Μπαίνει η Τίνα από την απέναντι πόρτα. Βήμα διστακτικό. Πρόσωπο πολύ ωχρο, μεγάλα μάτια, μαλλιά απεριποίητα. Φοράει μακριά ρόμπα σε ξεθωριασμένο σκούρο χρώμα. Κρατάει στο χέρι μια κάρτα-επισκεπτήριο. Ο Χένρι κινείται προς το μέρος της βιαστικά, με ανυπομονησία.

ΧΕΝΡΙ: [έντονα και δείχνοντας προς τα παράθυρα] Πρόκειται για τον κήπο. Χαίρεται!

Σας παρακαλώ, πείτε μου, σε σας ανήκει;

Η Τίνα ξαφνιάζεται και μένει ακίνητη.

ΤΙΝΑ: [άνευρα, με κάποια πικρία] Τίποτα δεν ανήκει σε μένα, κύριε.

ΧΕΝΡΙ: [με προσποιητή έκπληξη] Πάντως, ο κήπος πίσω από τον ψηλό μαντρότοιχο είναι αυτού εδώ του σπιτιού. Σωστά;

ΤΙΝΑ: Ναι. Αλλά το σπίτι δεν είναι δικό μου.

Στέκουν όρθιοι, σε απόσταση μεταξύ τους. Κοιτάζονται. Η Τίνα βάζει το επισκεπτήριο στην τσέπη της ρόμπας της.

ΧΕΝΡΙ: Με ποιόν πρέπει να μιλήσω για τον κήπο; Συγγνώμη αν γίνομαι φορτικός αλλά είναι, βλέπετε, που... χρειάζομαι έναν κήπο. Τον χρειάζομαι οπωσδήποτε. Σας το ορκίζομαι !

Η Τίνα δείχνει ανήσυχη, αρχίζει να σφίγγει νευρικά τα δάχτυλα των χεριών της.

ΤΙΝΑ: Θέλετε να μας πάρετε τον κήπο; Τον αγαπάμε...

ΧΕΝΡΙ: Άρα, είναι δικός σας ο κήπος !

ΤΙΝΑ: [μελαγχολικά] Ναι. Αν δεν είχαμε αυτόν τον κήπο...

ΧΕΝΡΙ: Αχ! Υπάρχει τίποτα καλύτερο από το να έχεις έναν ολόκληρο κήπο στη διάθεσή σου; [στιγμή]

Να σας εξηγήσω. Εγώ, ήρθα στη Βενετία για να μείνω τουλάχιστον μερικές εβδομάδες και... Ποιος ξέρει; μπορεί να περάσω εδώ ολόκληρο το καλοκαίρι. Η δουλειά που έχω αναλάβει είναι πνευματική, δηλαδή λογοτεχνικής φύσεως... Γράψιμο... διάβασμα. Απαιτεί ηρεμία, γαλήνη, απομόνωση. Αλλά και ομορφιά. Το ιδανικό μέρος για μένα θα ήταν ένας κήπος. *[στιγμή]* Γι' αυτό χρειάζομαι τον βενετσιάνικο κήπο σας. Είμαι σίγουρος ότι εσείς μπορείτε να με καταλάβετε.

Ο Χένρι κάνει ένα βήμα προς το μέρος της. Τώρα, της χαμογελάει πλατιά, με οικειότητα.

XENPI: Θα μου επιτρέψετε, λοιπόν, να ρίξω μια ματιά στον κήπο σας ;

Η Τίνα σαστίζει. Απαντά σιγανά, σχεδόν ψιθυρίζοντας.

TINA: Δεν... δεν ξέρω. Δυσκολεύομαι να σας καταλάβω.

XENPI: Θέλω, απλώς, ν' ανοίξω, ένα από αυτά τα καταπληκτικά παράθυρα. Και να κοιτάξω έξω.

Αυτό εννοώ !

Ο Χένρι αρχίζει αμέσως να βαδίζει προς το μέσο της σάλας όπου βρίσκονται τα παράθυρα. Μετά από λίγα βήματα, σαν να το σκέφτηκε καλύτερα, σταματάει και την περιμένει, όπως θα έκανε ένας τζέντλεμαν.

XENPI: Έχω φάξει σε ολόκληρη τη Βενετία. Δεν άφησα σπίτι για σπίτι από αυτά που διαθέτουν επιπλωμένα δωμάτια, που να μην το επισκεφτώ. Κήπος, πουθενά ! Καταλαβαίνω ότι η Βενετία είναι μια πόλη ιδιαίτερη, πόλη του νερού, και ότι οι κήποι μπορεί να σπανίζουν ... Θα ακουστεί παράξενο... για να μην πω, παράλογο επειδή είμαι άντρας, όμως εγώ θέλω να ζω ανάμεσα σε λουλούδια. Τα λατρεύω τα λουλούδια !

Η Τίνα τον πλησιάζει με επιφυλακτικότητα, εκείνος κάνει μερικά βήματα ακόμη. Τον ακολουθεί.

TINA: Στον κήπο μας υπάρχουν κάποια λουλούδια. Τίποτα το ιδιαίτερο. Κοστίζει πολύ να έχεις λουλούδια. Πρέπει να πληρώνεις κηπουρό για να τα φροντίζει.

XENPI: Εγώ ! Μην ανησυχείτε! Θα τον αναλάβω εγώ τον κήπο. *[γελάει]* Χωρίς αμοιβή, εννοείται. Κι αν δω πως δεν τα καταφέρνω, θα προσλάβω έναν επαγγελματία κηπουρό. Σας υπόσχομαι ότι ο κήπος σας θα γεμίσει με τα ομορφότερα λουλούδια της Ιταλίας.

TINA: *[δειλά, σιγανά]* Να τον αναλάβει ένας άγνωστος ; Μας είστε εντελώς άγνωστος.

XENPI: Όχι κι εντελώς άγνωστος ! Ήδη γνωριστήκαμε. Ή, μάλλον, εσείς με γνωρίσατε. Μάθατε και το όνομά μου. Δεν το μάθατε; *[δείχνει -με σημασία- την τσέπη της ρόμπας της]* Σας έδωσα την κάρτα μου. *[στιγμή]* Και έχουμε, σχεδόν, κοινή καταγωγή. Αν είστε Αγγλίδα, όπως υποθέτω...

Η Τίνα κοιτάζει τον Χένρι που ανοίγει διάπλατα το μεγάλο κεντρικό παράθυρο. Το φως μπαίνει άπλετο στη σάλα.

TINA: Δεν είμαστε από την Αγγλία !

XENPI: Και από πού είστε ; Ας μου επιτραπεί η ερώτηση.

Η Τίνα σαστισμένη, μένει σιωπηλή.

XENPI: Τι έκπληξη! Κατάλαβα. Είστε κι εσείς αμερικανικής καταγωγής. Έτσι δεν είναι ;

TINA: Κάτι τέτοιο. Ήμασταν. Κάποτε.

XENPI: Δηλαδή; Έχετε αλλάξει εθνικότητα ;

TINA: Πάνε πολλά χρόνια. Άρα, δεν είμαστε πλέον.

XENPI: Ε, ναι. Αν είναι πάρα πολύς ο καιρός που μένετε εδώ. Το κατανοώ. Πού να πάτε άλλωστε; Τέτοιο σπίτι, τέτοιο μεγαλείο ! Πάντως, σας διαβεβαιώνω ότι δεν πρόκειται να σας ενοχλήσω καθόλου. Εγώ, θα κάθομαι σε μια γωνιά. Σαν αόρατος. Σα να μην υπάρχω. Θα χρησιμοποιείτε τον κήπο, θα τον χρησιμοποιείτε *όλοι* σας, όπως και πριν.

Η Τίνα κοιτάζει το πάτωμα, μοιάζει μουνδιασμένη και κάπως αφηρημένη.

TINA: Ποιοι *όλοι* μας ; Ποιοι θα χρησιμοποιούμε τον κήπο;

XENPI: Η οικογένειά σας, εννοώ. Όσοι είστε, τέλος πάντων.

TINA: Μόνο ένα άτομο ακόμα. Και είναι πολύ γριά. Δεν μπορεί να κατέβει στον κήπο.

XENPI: Μόνο δυο άτομα σε όλο αυτό το πελώριο palazzo ; Ασφαλώς τότε, αγαπητή μου, έχετε άφθονο χώρο να διαθέσετε !

TINA: [*ζωηρά*] Χώρο να διαθέσουμε;

XENPI: Δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι εσείς και η γηραιά κυρία, [*τονίζοντας τις λέξεις*] *δυο γυναίκες μόνες*, χρησιμοποιείτε και τα πενήντα δωμάτια αυτού του παλατιού. Δεν μπορείτε να μου νοικιάσετε δυο-τρία από αυτά; Με ένα καθόλου ευκαταφρόνητο ενοίκιο, βεβαίως. Κάτι τέτοιο θα ήταν πολύ βολικό για μένα. Ιδανικό, θα έλεγα. Σας εξήγησα, ήδη, τους λόγους. Σκεφτείτε το, σας παρακαλώ. Αυτό το σπίτι μπήκε αμέσως μέσα στην καρδιά μου. Και σας ορκίζομαι ότι σ' ένα μήνα από τώρα θα είναι πλημμυρισμένο με όλων των ειδών τα λουλούδια. Υποσχεθείτε μου ότι θα έχω άμεσα μια απάντηση. Αύριο κιόλας, αν γίνεται. [*χαμογελώντας παιχιδιάρικα*] Θετική απάντηση, ελπίζω.

TINA: Δεν αποφασίζω εγώ. Θα ρωτήσω... Αλλά... εμείς δεν είχαμε ποτέ ενοικιαστές. Δεν έχουμε συγκατοικήσει ποτέ με κανέναν. Και τα δωμάτια είναι σε κακό χάλι. Η οικονομική μας κατάσταση είναι άθλια. Δεν ξέρω πώς έχετε φανταστεί τους χώρους. Θα απογοητευτείτε. Είναι γυμνοί, χωρίς επίπλωση. Πού θα κοιμάστε; Πού θα τρώτε;

XENPI: Δεχτείτε με εσείς ως ενοικιαστή κι εγώ θα φέρω όλα τα απαραίτητα. Κρεβάτι, τραπέζι, καρέκλες. Έχω ήδη φροντίσει να πάρω πληροφορίες. Μπορώ να τα νοικιάσω πάμφθυνα και για όσο χρειαστεί. Ο γονδολιέρης μου θα τα μεταφέρει εδώ. Κι όσο για το φαγητό, φαντάζομαι θα υπάρχει σε ολόκληρο το μέγαρο μια δεύτερη

κουζίνα. Έχω υπηρέτη. Θα αναλάβει να μου φτιάχνει κάθε μέρα κάτι. Κάτι πρόχειρο. Είμαι λιτοδίαιτος, εξάλλου. Ξέρετε με τι τρέφομαι εγώ; *[με έμφραση]* Με λουλούδια !

TINA: Θα κάνω την ερώτηση και θα σας απαντήσω.

XENPI: Είναι για σας μεγάλη η ευκαιρία. Ευκαιρία να αυξήσετε το εισόδημά σας, αφού έχετε οικονομικές δυσκολίες. *[παύση]*

Μα καλά, δεν είχατε ποτέ πριν σκεφτεί την ενοικίαση; *[δείχνοντας με κινήσεις το χώρο]* Έχετε τέτοιο θησαυρό και τον αφήνετε ανεκμετάλλευτο ;

TINA: *[σα να βιάζεται να κλείσει τη συζήτηση]* Εντάξει. Θα μιλήσω στη θεία μου για το ζήτημά σας.

XENPI: Στη θεία σας ; Η γηραιά κυρία είναι θεία σας;

Η Τίνα δείχνει να εκπλήσσεται με την άγνοια του Χένρι.

TINA: Μα να! Θεία μου, να. Η δεσποινίς Μπορντερώ είναι θεία μου!

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Μπροστά σε παράθυρο με βαριά πολυτελή κουρτίνα, δυο πολυθρόνες βενετσιάνικου στυλ και τραπέζι με σερβίτσιο του καφέ. Η κυρία Πρεστ καθιστή, ένα κέντημα στα γόνατα της. Ο Χένρι όρθιος. Συζητούν.

XENPI: Έμεινα έκπληκτος! Αντέδρασε λες και όλοι οφείλουν να τις έχουν ακουστά. Θεία κι ανιψιά.

Αν είναι δυνατόν ! Λες και πρόκειται για τίποτα... διασημότητες !

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Η ανθρώπινη ματαιοδοξία, αγαπητέ μου ! Διατηρούν ακόμα κάποια ίχνη, φαίνεται. Παρότι έχουν αποσυρθεί στο δικό τους κόσμο. Παρότι δεν θέλουν να τις πιάνει κανείς στο στόμα του.

XENPI: Ίσως η Μις Τίνα να μην απορρίπτει τελείως την επαφή με τον έξω κόσμο. Ίσως να είναι απλώς επιφυλακτική.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Μην ενθουσιάζεστε ! Η γριά θ' αρνηθεί. Είναι πολύ καχύποπτη η Τζουλιάννα.

XENPI: *[εκνευρισμένος, προσπαθεί να συγκρατηθεί]* Δεν καταλαβαίνω. Γιατί θέλετε να με αποθαρρύνετε; Αφού δική σας ήταν η ιδέα να παρουσιαστώ σαν ενοικιαστής. Μια απλή αλλά λαμπρή ιδέα που εμένα δεν μου είχε περάσει καν απ' το μυαλό. Προς τι τέτοια απαισιοδοξία, τώρα; Εγώ είμαι σίγουρος ότι θα έχω θετική απάντηση. Θα δείτε.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Έχετε ήδη αρχίσει να πανηγυρίζετε για τον θρίαμβό σας. Πιστεύετε ότι μέσα σε λίγα λεπτά καταφέρατε να γοητεύσετε την ανιψιά και αυτή τώρα δεν μπορεί να σας αντισταθεί. Θα πείσει τη θεία να σας βάλει στο σπίτι της, λέτε. Δεν ξέρω, μακάρι. Το είχατε πει, εξάλλου, όταν αρχίσαμε να οργανώνουμε το σχέδιο εισβολής στο palazzo: *Θα φλερτάρω την ανιψιά για να μην κινήσω υποψίες.*

ΧΕΝΡΙ: Κι εσείς απαντήσατε: *Δεν την έχετε δει, γι' αυτό το λέτε.*

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Το είπα, ναι.

ΧΕΝΡΙ: Και είχατε απόλυτο δίκιο. *[με λύπηση]* Η καημένη, η Μις Τίνα... *[παύση]* Όχι, καλή μου φίλη, δεν είμαι κανένας καρδιοκατακτητής. Δεν της έκανα τα γλυκά μάτια. Ήταν τα λόγια μου που την έπεισαν. Τι στο καλό, τόσα χρόνια ασχολούμαι με τη γλώσσα, με τη λογοτεχνία! Να μη μπορώ να επηρεάσω μια δυστυχημένη υπαρξή σαν την Τίνα;

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Δειλιάζατε, πάντως, να διαβείτε το κατώφλι των Μπορντερώ. Ομολογήστε το.

ΧΕΝΡΙ: Αλήθεια είναι. Είχα βρεθεί πολλές φορές εκεί αλλά δεν τολμούσα να πλησιάσω. Είχα πάει και μόνος μου εκτός από τις φορές που πήγαμε μαζί, με τη γόνδολά σας. Κοιτούσα το καθρέφτισμα του palazzo στα νερά του καναλιού, κοιτούσα τα παμπάλαια κτίρια της γειτονιάς να υψώνονται στο ρόδινο ουρανό του δειλινού και νόμιζα ότι θα δω εκείνον να ξεπροβάλλει από μια γωνία, να διασχίζει τη γέφυρα του καναλιού, ότι θα ακούσω τη φωνή του.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Σιγά τη γειτονιά! Φτώχεια και περασμένα μεγαλεία. Και το σπίτι των Μπορντερώ, δε λέω, θα φάνταζε πανέμορφο στα νιάτα του με τις αψίδες και το επιβλητικό μπαλκόνι. Αλλά τώρα, σκέτη παρακμή. *[γελώντας ειρωνικά]* Απολύτως ταιριαστό με τις δυο δεσποινίδες!

Θα κακοπεράσετε εκεί μέσα. Έπρεπε να τους έχετε προσφέρει ένα γερό ποσό για να κάνατε τη δουλειά σας. Και να μη χρειαστεί να υποδυθείτε τον ενοικιαστή.

ΧΕΝΡΙ: Επιτέλους, κυρία Πρεστ! Προσπαθήστε να καταλάβετε! Σας έχω εξηγήσει. Υπήρχε κίνδυνος να με υποψιαστεί. Εσείς η ίδια, πριν λίγο, την είπατε καχύποπτη τη Τζουλιάννα. Η ιστορία μέχρι τώρα έχει δείξει ότι είναι μια παμπόνηρη και ξεροκέφαλη γριά. Ο συνεργάτης μου, ο Τζον Κώμνορ, έφαγε τα μούτρα του όταν προσπάθησε να την προσεγγίσει δι' αλληλογραφίας. *[στιγμή]* Έχουν τη φήμη ότι είναι δυο γυναίκες ψωροπερήφανες. Ακατάδεχτες.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Ναι, πράγματι. Κάποτε τόλμησα μια επίσκεψη. Ούτε καρτέλα να καθίσω δε μου πρόσφερε η ανιψιά.

ΧΕΝΡΙ: Όσο γι' αυτό! Μου φαίνεται πως το συνηθίζει...

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Να τις βοηθήσω ήθελα. Σαν συμπατριώτισσα τους.

ΧΕΝΡΙ: Γι' αυτό σας λέω, το σχέδιο μας είναι άψογο. Μέχρι και κάρτες με το ψεύτικο όνομά μου τύπωσα για να μη με υποψιαστούν. Και είπα στην μισ' Τίνα πως έχω υπηρέτη και δικό μου γονδολιέρη.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: [*περιπαικτικά*] Θεέ μου! Τι ανηθικότητα! [*παύση*]

Ωστε, λοιπόν, αν σας δεχτεί, σκοπεύετε να εγκατασταθείτε εκεί μέσα. Δεν θα έρχεστε να με βλέπετε, δηλαδή;

ΧΕΝΡΙ: Ενοικιαστής θα είμαι. Όχι φυλακισμένος.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Σας εύχομαι ολόψυχα να τα καταφέρετε. [*ειρωνικά*] Ξέρετε...

Μερικές φορές, αγαπητέ μου φίλε, μου δίνετε την εντύπωση ότι σ' αυτά τα περιβόητα χαρτιά του Άσπερν, περιμένετε να βρείτε το κλειδί για τα αινίγματα του Σύμπαντος.

ΧΕΝΡΙ: [*πικρόχολα*] Το Σύμπαν μου είναι αδιάφορο, κυρία Πρεστ. Ο Τζέφρι Άσπερν, όχι!

Ακούγεται ήχος από καμπανάκι πόρτας. Η κυρία Πρεστ σηκώνεται και πηγαίνει προς την άκρη του σαλονιού. Απευθύνεται στο προσωπικό του σπιτιού.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Ανοίξτε! Η μοδίστρα θα είναι. Κατεβαίνω αμέσως.

Ο Χένρι μένει μόνος. Μονολογεί.

ΧΕΝΡΙ: Δεν τις καταλαβαίνω τις γυναίκες. Είναι ικανές να με τρελάνουν.

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Το σαλόνι στο ιδιαίτερο διαμέρισμα της Τζουλιάνα Μπορντερώ. Άνετος χώρος, λίγα έπιπλα, παλιά και καθόλου πολυτελή. Γενική εικόνα παρακμής.

Βλέπουμε τον Χένρι να μπαίνει, ακούγεται ο στριγκός ήχος πόρτας που κλείνει πίσω του. Κάτω από ένα παράθυρο, κάθεται σε πολυθρόνα η Τζουλιάνα. Η ακίνητη φιγούρα της μοιάζει αφύσικη. Σώμα ζαρωμένο και μικροκαμωμένο, σκεπασμένο ολόκληρο από μαύρα ρούχα. Κεφάλι τυλιγμένο σε μαύρη δαντέλα, διακρίνεται το κρανίο γυμνό από μαλλιά. Τα μάτια κρυμμένα πίσω από ένα ημιδιαφανές πράσινο κάλυμμα σαν βενετσιάνικη μάσκα.

Ο Χένρι έκπληκτος, δεν μιλάει. Πρώτη σπάει τη σιωπή η Τζουλιάνα.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Το σπίτι μας είναι απόκεντρο αλλά το μικρό μας κανάλι είναι comme il faut.

ΧΕΝΡΙ: [*βιάζεται να απαντήσει*] Συμφωνώ. Πρόκειται για την πιο αξιαγάπητη γωνιά της πόλης.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: *[ήρεμα ενώ δείχνει ένα κάθισμα αρκετά μακριά από την ίδια]* Σας παρακαλώ, πηγαίνετε να καθίσετε εκεί. Μην ανησυχείτε, έχω εξαιρετική ακοή.

ΧΕΝΡΙ: Σεβαστή κυρία, αυτό που με ανησυχεί είναι η εντύπωση που πιθανώς έχω δώσει. Η συμπεριφορά μου δεν ήταν απολύτως ευπρεπής. Υπήρξα πειστικός. Και δεν συστήθηκα επίσημα ως όφειλα. Τώρα πλέον, επαφίεμαι στην επιείκεια σας. Η άλλη κυρία του σπιτιού, που είχα την τιμή να γνωρίσω χθες και να συνομιλήσουμε, θα σας εξήγησε -υποθέτω- τα σχετικά με τον κήπο. Ερωτεύτηκα αυτό το κομμάτι γης αμέσως μόλις το αντίκρισα. Η επιθυμία μου με όπλισε με θάρρος και με ώθησε να υπερβώ τα εσικαμμένα. Εσείς, μάλλον, τον έχετε συνηθίσει, είναι κομμάτι της ζωής σας. Αλλά... για έναν ξένο ; Φανταστείτε πόσο πολύ τον εντυπωσιάζει !

Η Τζουλιάννα δεν αντιδρά. Μένει σιωπηλή και ακίνητη. Ο Χένρι συνεχίζει.

ΧΕΝΡΙ: Αφού είχατε την καλοσύνη να με δεχθείτε, ελπίζω πως δεν έχετε απορριίψει την πρότασή μου. Οι προθέσεις μου είναι έντιμες και θα συμμορφωθώ με όποιους κανόνες προϋποθέτει η χρήση του κήπου. Θα είμαι ένας συγκάτοικος σχεδόν άορατος. Σας δίνω το λόγο μου. Επίσης, μπορώ να σας προσκομίσω εγγυήσεις για το πρόσωπό μου. Συστάσεις από την Αγγλία, από την Αμερική και από εδώ, από την ίδια σας την πόλη.

Ο Χένρι σταματά, περιμένει αντιδράσεις.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Κι αφού σας ενθουσιάζει τόσο πολύ η ιδέα ενός κήπου γιατί δεν τον φάχνετε στην ξηρά κι όχι στη λιμνοθάλασσα της Βενετίας ; Εκεί, μπορείτε να βρείτε πολύ καλύτερους.

ΧΕΝΡΙ: Μα, αν κάτι με ενθουσιάζει, είναι ακριβώς η ιδέα ενός κήπου περιτριγυρισμένου από θάλασσα.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Δεν είναι τέτοιος ο δικός μας. Δεν φαίνονται τα νερά από το δικό μας κήπο.

ΧΕΝΡΙ: *[σαστίζει για λίγο]* Είναι, όμως, σα να βρίσκεται καταμεσής στο νερό. Η βάρικα φτάνει μέχρι την πόρτα σας.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Αν διαθέτει κανείς βάρικα, ναι. Εγώ, όχι. *[σα να αναπολεί]* Έχω χρόνια να μπω σε γόνδολα.

ΧΕΝΡΙ: Η γόνδολά μου θα είναι πάντα στη διάθεσή σας. Με μεγάλη μου χαρά.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Η κυρία που γνωρίσατε χθες είναι ανιψιά μου. Θα έρθει σε λίγο. Της είπα να περιμένει έξω, ήθελα να σας δω χωρίς να είναι παρούσα. Είχα τους λόγους μου.

Πέφτει σιωπή. Ο Χένρι αποφασίζει να πει κάτι.

ΧΕΝΡΙ: Θα χαρώ πολύ να την ξανασυναντήσω. Χθες, θαύμασα την υπομονή της. Πόσο περίεργος θα πρέπει να της φάνηκα !

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Έχει πολύ καλούς τρόπους. Σε μένα χρωστάει την ανατροφή της. *[στιγμή]* Αδιαφορώ για το ποιος είστε. Δεν θέλω να μάθω. Τι σημασία έχει ποιος είστε

την σήμερα ημέραν ; Και μπορείτε να νοικιάσετε όσα δωμάτια θέλετε. Αρκεί να συμφωνήσουμε στο ποσό.

ΧΕΝΡΙ: Ευχαρίστως. Θα σας πληρώσω αμέσως και προκαταβολικά όποιο ποσό επιθυμείτε.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Χίλια το μήνα.

Ο Χένρι εκπλήσσεται, φροντίζει να κρύψει γρήγορα την αντίδρασή του. Απαντά χαμογελώντας.

ΧΕΝΡΙ: Συμφωνώ. Θα σας καταβάλω ενοίκια τριών μηνών. Αύριο κιόλας.

Η Τζουλιάνα κουνά ελαφρά το κεφάλι. Η κίνησή της φανερώνει ικανοποίηση. Μπαίνει η Τίνα.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: [στην Τίνα, με μεγάλη ζωηράδα, σχεδόν φωνάζοντας] Θα μας δώσει τρεις χιλιάδες, αύριο. Ακούς; Τρεις χιλιάδες !

Η Τίνα στέκει ακίνητη και κοιτάζει με ήρεμη δυσπιστία, μια τον Χένρι και μια την Τζουλιάνα.

ΤΙΝΑ: [σιγανά] Είναι πολύ καλά.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: [ψυχρά αλλά όχι υποτιμητικά] Τι ξέρεις εσύ απ' αυτά; Τίποτα δεν γνωρίζεις.

ΤΙΝΑ: Ναι. Έτσι είναι. Από λεφτά, δεν ξέρω τίποτα.

ΧΕΝΡΙ: Έχετε γνώσεις σε άλλους τομείς, όμως. Είμαι βέβαιος.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Είχε άριστη εκπαίδευση. Εγώ η ίδια φρόντισα γι' αυτό. Όταν ήταν μικρή. [στιγμή] Μετά... δεν κατάφερε να μάθει τίποτα παραπάνω.

ΤΙΝΑ: [μαλακά] Ήμουν πάντα δίπλα σου.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Ευτυχώς ! Σκέψου να μην ήσουν...

Η Τίνα δείχνει να έρχεται σε δύσκολη θέση, σκύβει ντροπαλά το κεφάλι.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: [προς τον Χένρι] Αύριο, τι ώρα θα φέρετε τα χρήματα;

ΧΕΝΡΙ: Το ταχύτερο. Προς το μεσημέρι, αν δεν έχετε αντίρρηση.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Δεν βγαίνω ποτέ από το σπίτι αλλά υπάρχουν συγκεκριμένες ώρες.

ΧΕΝΡΙ: Συγκεκριμένες ώρες που δέχεστε;

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Ποιος είπε ότι δέχομαι; Ποτέ δεν δέχομαι. Κανέναν. Εσάς, όμως, θα σας δεχθώ αύριο το μεσημέρι. Με τα χρήματα.

ΧΕΝΡΙ: Ωραία! Θα είμαι στην ώρα μου.

Ο Χένρι πλησιάζει την Τζουλιάνα και της απλώνει το χέρι.

ΧΕΝΡΙ: Ας δώσουμε, λοιπόν, τα χέρια. Να επικυρώσουμε τη συμφωνία μας.

Η Τζουλιάνα του δίνει με ψυχρότητα το χέρι.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Στην εποχή μου, δεν τα συνηθίζαμε κάτι τέτοια.

ΧΕΝΡΙ: [προς την Τίνα] Και με σας !

Η Τίνα δίνει το χέρι διστακτικά.

ΤΙΝΑ: Ναι. Ναι. Για τη συμφωνία.

Ο Χένρι δείχνει έτοιμος να αποχωρήσει.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Σε χρυσές λίρες θα τα φέρετε τα χρήματα;

ΧΕΝΡΙ: [*με έκπληξη*] Σε χρυσές λίρες; [*στιγμή*] Θα διακινδυνεύσετε να κρατήσετε χρυσές λίρες στο σπίτι; Είναι μεγάλο ποσό. Δεν φοβάστε;

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: [*απότομα*] Ποιόν να φοβηθώ, δηλαδή; Εδώ δεν φοβήθηκα εσάς.

ΧΕΝΡΙ: [*γελώντας*] Θα δείτε, θα δείτε... Εγώ θα γίνω ο προστάτης σας. Και η επιθυμία σας δεκτή. Χρυσές λίρες θέλετε; Χρυσές λίρες θα σας φέρω.

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ο Χένρι και η Τίνα μόνοι τους. Η Τίνα τον κοιτάζει και χαμογελάει αλλά η όλη της στάση έχει κάτι ντροπαλό. Ο Χένρι την περιεργάζεται, περιμένει. Στο τέλος, αποφασίζει να μιλήσει.

ΧΕΝΡΙ: Δεν περίμενα να είμαι τόσο τυχερός. Να με δεχτεί η θεία σας, αμέσως! Πολύ ευγενικό εκ μέρους της. [*της χαμογελάει κολακευτικά*] Όλο και κάποια καλή κουβέντα θα της είπατε κι εσείς.

ΤΙΝΑ: Για τα χρήματα το έκανε. Της είπα ότι φαινόσασταν πρόθυμος να πληρώσετε πολλά.

ΧΕΝΡΙ: Πώς βγάλατε τέτοιο συμπέρασμα;

ΤΙΝΑ: Είστε πλούσιος. Το κατάλαβα. Της το είπα.

ΧΕΝΡΙ: Πλούσιος; Πώς σας πέρασε απ' το μυαλό;

ΤΙΝΑ: Ε... Ξέρω κι εγώ; Απ' τον τρόπο που μιλάτε.

ΧΕΝΡΙ: Ν' αλλάξω τρόπο ομιλίας, τότε! Ακούστε, καλή μου. Λυπάμαι αλλά αυτό δεν ισχύει.

ΤΙΝΑ: Η αλήθεια είναι ότι εδώ, στη Βενετία, οι ξένοι πληρώνουν κάθε τι παραπάνω απ' όσο αξίζει.

ΧΕΝΡΙ: Τέλος πάντων... Για πείτε μου, τα δωμάτια μου βρίσκονται δίπλα στην ωραία σάλα; Εκεί που με υποδεχθήκατε χθες;

ΤΙΝΑ: Όχι. Αφού εσείς θα είστε στο δεύτερο όροφο.

ΧΕΝΡΙ: Α! Μάλιστα. Εκεί θα με βάλει η θεία σας;

ΤΙΝΑ: Λέει ότι πρέπει να μένετε εντελώς ξεχωριστά.

ΧΕΝΡΙ: Βέβαια. Η καλύτερη λύση.

ΤΙΝΑ: Είστε ελεύθερος να διαλέξετε όποια δωμάτια θέλετε, εκεί πάνω. Έτσι κι αλλιώς, υποχρεωτικά, θα περνάτε απ' τη σάλα που σας αρέσει. Για να φτάσετε στη σάλα του κήπου και του επάνω πατώματος.

ΧΕΝΡΙ: Και πώς θα βρω το δρόμο γι' αυτήν τη σιάλα; Κινδυνεύω να χαθώ μέσα στο τεράστιο palazzo σας.

ΤΙΝΑ: *[ντροπαλά]* Καλά λέτε. Μάλλον, πρέπει να σας συνοδεύσω.

ΣΤΙΓΜΙΑΙΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Ο Χένρι και η Τίνα μπροστά σε ένα ορθάνοιχτο παράθυρο της μεγάλης σάλας του palazzo. Κοιτάζουν τη θέα. Διακρίνονται στέγες κτιρίων και στο βάθος η θάλασσα.

ΧΕΝΡΙ: Λοιπόν, τώρα που είδα τα δωμάτια και είναι εντελώς άδεια, μου είναι πιο εύκολο να φτιάξω έναν κατάλογο με τα απαραίτητα. Πρώτα απ' όλα, γραφείο με καρέκλα, δυο πολυθρόνες-

Η Τίνα τον διακόπτει απότομα, σχεδόν με αγένεια.

ΤΙΝΑ: Μπορείτε να κάνετε ό,τι σας αρέσει.

Ο Χένρι συγκρατεί την έκπληξή του. Αλλάζει θέμα συζήτησης.

ΧΕΝΡΙ: Τα κτίρια που βλέπουμε από εδώ είναι όλα σπίτια;

ΤΙΝΑ: Δεν έχω ιδέα. *[παύση]*

Μάλλον δεν θα σας ενδιαφέρει αλλά τα χρήματα είναι για μένα.

ΧΕΝΡΙ: Ποια χρήματα;

ΤΙΝΑ: Αυτά που θα μας φέρετε.

ΧΕΝΡΙ: Α! Τότε να μείνω παραπάνω. Να μείνω δυο τρία χρόνια !

ΤΙΝΑ: *[ζωηρά]* Αυτό θα ήταν για μένα το καλύτερο !

ΧΕΝΡΙ: Τώρα αγγίζατε μια ευαίσθητη χορδή μου.

Η Τίνα δείχνει σα να μην άκουσε τα λόγια του Χένρι. Και συνεχίζει να μιλάει.

ΤΙΝΑ: Θέλει να μου αφήσει όσο το δυνατόν περισσότερα. Φοβάται πως θα πεθάνει.

ΧΕΝΡΙ: *[αυθόρμητα]* Όχι σύντομα, ελπίζω ! *[στιγμή]* Πάσχει από κάποια βαριά ασθένεια;

ΤΙΝΑ: Όχι. Είναι πολύ κουρασμένη. Φταίνε τα γηρατειά. Θέλει να πεθάνει. Όλοι οι φίλοι της πέθαναν. Πάνε χρόνια. Είναι η τελευταία που έχει μείνει. *[στιγμή]* Η ζωή δεν της δίνει πια καμιά ικανοποίηση. *[στιγμή]* Αλλά οι άνθρωποι δεν διαλέγουν πότε θα πεθάνουν. Έτσι δεν είναι;

ΧΕΝΡΙ: Τώρα όμως θα έχετε αρκετά χρήματα και για τις δυο σας. Κι αν μείνετε μόνη, θα είναι ακόμη περισσότερα.

ΤΙΝΑ: Φροντίζει για μένα. Φοβάται ότι όταν εκείνη φύγει, θα είμαι πολύ χαζή και δεν τα βγάλω πέρα. Δεν θα ξέρω πώς...

ΧΕΝΡΙ: Κι εγώ που νόμιζα πως εσείς ήσασταν που φροντίζατε εκείνη... Δυστυχώς, είναι πολύ περήφανη γυναίκα.

ΤΙΝΑ: *[ζωηρά, με έξαψη]* Το καταλάβατε; Κιόλας;

ΧΕΝΡΙ: Φαντάζομαι, δεν θα θέλει πολλά πάρε-δώσε μαζί μου. Όταν θα εγκατασταθώ εδώ.

ΤΙΝΑ: Ναι. Δε νομίζω.

ΧΕΝΡΙ: Λέτε να είναι καχύποπτη απέναντι μου;

ΤΙΝΑ: Μάλλον όχι. Αφού σας δέχθηκε. Χωρίς δυσκολία.

ΧΕΝΡΙ: Έτσι νομίζετε; Δεν ρισκάρισε, κερδισμένη βγήκε, εδώ που τα λέμε. *[στιγμή]* Αλήθεια, πώς θα μπορούσε κανείς να τη φέρει στα νερά του;

ΤΙΝΑ: Και να ήξερα, δεν θα μπορούσα να σας το πω. Θα μπορούσα; *[παύση]* Ψάχνετε τα αδύνατα σημεία μας. Έτσι δεν είναι;

ΧΕΝΡΙ: Αν θελήσετε να μου τα εκμυστηρευτείτε, θα τα σεβαστώ σαν ιερά και όσια. Σας δίνω το λόγο μου.

Η Τίνα τον κοιτάζει φιλικά αλλά και με έκδηλη δειλία. Το βλέμμα της αθώο.

ΤΙΝΑ: Δεν έχω κάτι να σας πω. Η ζωή μας είναι υπερβολικά ήσυχη. Ούτε που καταλαβαίνουμε πώς περνάει ο καιρός. *[στιγμή]* Είναι... είναι σα να μη ζούμε.

ΧΕΝΡΙ: Τότε, ήταν γραφτό να έρθω στη ζωή σας για να σας φέρω λίγη ζωή.

ΤΙΝΑ: Μην ασχολείστε με μας. Ξέρουμε τι χρειαζόμαστε.

ΧΕΝΡΙ: Εύχομαι να μην ακολουθήσετε το παράδειγμα της θείας σας. Να μην φανείτε τόσο απρόσιτη. Να μου ανοιχτείτε λιγάκι.

ΤΙΝΑ: Ω! Πρέπει να πάω στη θεία μου. Είναι μόνη της.

Η Τίνα κάνει μεταβολή και φεύγει χωρίς να αποχαιρετήσει τον Χένρι.

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Στο σαλόνι της κυρίας Πρεστ. Ο Χένρι κουβεντιάζει με τη φίλη του.

ΧΕΝΡΙ: Στην αρχή νόμιζα πως έβλεπα ένα ζωντανό λείψανο. Κι εκείνο το κάλυμμα στα μάτια... έκρυβε ένα βλέμμα τρομακτικό. Ήθελα τόσο πολύ να σφίξω το χέρι της, το χέρι που είχε κάποτε κρατήσει μέσα στα χέρια του *εκείνος!*

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Τόση ταραχή πια επειδή σφίξατε το χέρι της αποικρουστικής γριάς;

ΧΕΝΡΙ: Δεν είναι μια οποιαδήποτε γριά. *[στιγμή]* Μα τι σας λέω, τώρα; Αφού δεν με καταλαβαίνετε. Ο Τζέφρι Άσπερν δεν ήταν ποιητής για γυναίκες.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Ήταν, όμως, ο ποιητής της Τζουλιάνας Μπορντερώ!

ΧΕΝΡΙ: Και η Τζουλιάννα είναι η μόνη εν ζωή γυναίκα απ' αυτές που τον αγάπησαν. Όχι, βέβαια, για την ποίησή του. Και δεν ήταν και λίγες. Υπήρξε μεγάλος γόης.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Ως προς αυτό... Θα είχανε να του καταλογίσουν πολλά. Ψέματα;

ΧΕΝΡΙ: Φήμες, αγαπητή μου! Τίποτα παραπάνω. Ο Άσπερν δεν εξαπάτησε ποτέ καμία γυναίκα. Υπήρξε θύμα της γοητείας του. Οι γυναίκες τον πολιορκούσαν, του ρίχνονταν. Η θεϊκή φωνή του-γιατί, ναι! είχε μια φωνή απαράμιλλης χροιάς- τις έκανε να χάνουν τα λογικά τους. Και, όπως είναι φυσικό, σε τέτοιες συνθήκες, δημιουργούνται καταστάσεις...

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Ειδικά για την περίπτωση της Τζουλιάνας, λένε ότι δεν της φέρθηκε και με μεγάλη αβρότητα.

ΧΕΝΡΙ: Κακεντρέχειες! Ό,τι σας λέω είναι τεκμηριωμένο. Γνωρίζετε πολύ καλά ότι εγώ και ο συνεργάτης μου, ο Τζων Κώμνορ, έχουμε αφιερώσει όλη μας τη ζωή στη μελέτη του έργου και της προσωπικότητας του Τζέφρι Άσπερν. Έχουμε ξεσκονίσει κάθε πληροφορία, κάθε μαρτυρία. Έχουμε αναλύσει κάθε λέξη της αλληλογραφίας του. Έχουμε ρίξει φως σε κάθε πτυχή της ζωής του. Χωρίς να θέλω να περιαιτολογήσω, *[δείχνει τον εαυτό του με καμάρι]* έχετε μπροστά σας μια αυθεντία επί του θέματος Άσπερν.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: *[ειρωνικά]* Που μέχρι πρότινος αγνοούσε ακόμα και την ύπαρξη της Τζουλιάνας.

ΧΕΝΡΙ: Πού να το φανταστούμε ότι είχε κρυφτεί στο εξωτερικό, μακριά από τα μάτια του κόσμου, χωμένη στο καβούκι της; Και μάλιστα, σε μια από τις πιο εξωστρεφείς πόλεις της Ευρώπης; Στη Γαληνοτάτη; Και το κυριότερο, είναι ακόμα εν ζωή. Κοντεύει τα εκατό!

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Σύμφωνα λοιπόν με τα λεγόμενα σας, το μοναδικό σκοτεινό σημείο στην περίπτωση του ποιητή είναι ο πρόωρος θάνατός του.

ΧΕΝΡΙ: *[σκέφτεται λίγο πριν απαντήσει]* Ναι. Έτσι είναι.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Εκτός αν το πακέτο με τα χαρτιά που κατέχει η Τζουλιάννα, αυτός ο μοναδικός θησαυρός που έχετε βαλθεί να αποκτήσετε, κρύβει κι άλλα σκοτεινά σημεία. Για τον λατρεμένο σας θεό ...

ΣΤΙΓΜΛΑΙΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Ο Χένρι και η Τίνα στέκουν όρθιοι στην πόρτα της σάλας του παλαζου. Η Τίνα δεν δείχνει διατεθειμένη να τον αφήσει να προχωρήσει στο εσωτερικό του σπιτιού. Ο Χένρι κρατάει ένα μεγάλο πουγκί.

ΧΕΝΡΙ: Περιμένα να με δεχθεί η αξιότιμη θεία σας. Μου το υποσχέθηκε χθες.

Η Τίνα μένει σιωπηλή, το βλέμμα της χαμηλωμένο.

ΧΕΝΡΙ: Όχι πως δεν ήρθα και για εσάς. Έχω φέρει κάτι.

Ο Χένρι βγάζει από την τσέπη του σακακιού του ένα διπλωμένο χαρτί, της το δείχνει ενώ εξακολουθεί να κρατάει το πουγκί με το άλλο του χέρι.

ΧΕΝΡΙ: Κάτι που θα ήθελα να συζητήσουμε.

ΤΙΝΑ: *[ξαφνιασμένη]* Με μένα; Τι να συζητήσετε με μένα;

ΧΕΝΡΙ: Συμβουλευτήκα ειδικούς, έχω εδώ έναν κατάλογο με φυτά.

Η Τίνα δεν μιλάει. Ο Χένρι επιμένει.

ΧΕΝΡΙ: Για τον κήπο σας. Καλό θα ήταν να ξέρω ποια είδη λουλουδιών προτιμάτε. Πρέπει να αρχίσω πριν πιάσουν οι μεγάλες ζέστες. Γνωρίζετε καλύτερα από μένα πόσο αποπνικτική γίνεται η ατμόσφαιρα σ' αυτήν εδώ την πόλη όταν ανεβαίνει η θερμοκρασία.

Η Τίνα δεν δίνει σημασία στα λόγια του Χένρι, σωπαίνει. Τώρα, τα μάτια της έχουν καρφωθεί στο χέρι με το πουγκί. Ο Χένρι το παρατηρεί και σπάει την αμήχανη σιωπή ενώ απλώνει το πουγκί προς το μέρος της.

ΧΕΝΡΙ: Καλώς! Σήμερα μάλλον δεν είναι η τυχερή μου μέρα. Ας παραδώσω, τότε, σε σας αυτά εδώ.

Η Τίνα παίρνει το πουγκί με ύφος σοβαρό, σχεδόν επίσημο. Το παρατηρεί προσεκτικά, το κρατάει στα δυο της χέρια σαν να προσπαθεί να υπολογίσει την αξία του περιεχομένου.

ΤΙΝΑ: *[δύσθυμα]* Είναι πολλά. Πάρα πολλά. Δεν συμφωνείτε;

ΧΕΝΡΙ: *[χαριτολογώντας]* Μα, αγαπητή μου, αυτό θα το κρίνουμε στο τέλος! Το αν είναι πολλά ή λίγα, θα εξαρτηθεί από το βαθμό της ευχαρίστησης που θα μου προσφέρει η διαμονή μου εδώ.

Η Τίνα φεύγει ξαφνικά μουρμουρίζοντας μουτρωμένη.

ΤΙΝΑ: Ευχαρίστηση; Ποια ευχαρίστηση; Σ' αυτό το σπίτι δεν υπάρχει ευχαρίστηση.

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Στο σαλόνι της κυρίας Πρεστ. Ο Χένρι δείχνει απογοητευμένος. Τα δυο πρόσωπα φορούν ελαφρύτερα ρούχα σε σχέση με τις προηγούμενες σκηνές. Ο Χένρι κατά διαστήματα βγάζει μαντίλι και σκουπίζει το μέτωπό του, η κυρία Πρεστ χρησιμοποιεί την πλουμιστή βεντάλια που έχει στα χέρια της.

ΧΕΝΡΙ: Έξι εβδομάδες και δεν έχω σημειώσει καμία πρόοδο. Κρίμα τη χαρά που είχα πάρει από την πρώτη συνάντηση. Ούτε για ένα φλιτζάνι τσάι δεν με κάλεσαν από τότε.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Μήπως δεν είστε αρκετά τολμηρός ;

ΧΕΝΡΙ: Τόλμη είναι να εκμεταλλεύεσαι και την παραμικρή ευκαιρία. Να βρῖσκεις μια ρωγμή, να τρυπώνεις μέσα της και ν' αρχίσεις να προχωράς. Στην περίπτωση μας, μιλάμε για συμπαγές τείχος. Δεν γιγρεμίζεται με τίποτα.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Την έχετε ήδη τη ρωγμή, αγαπητέ μου. Στρατός ολόκληρος περνάει από μέσα της! Μην κάθεστε εδώ και κλαψουρίζετε για την αποτυχία σας. Εκεί έξω είναι το πεδίο της μάχης και σας περιμένει.

ΧΕΝΡΙ: Πολύ εύκολα σας φαίνονται εσάς όλα!

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Ηρεμήστε! Για το καλό σας, σας μαλώνω. Τις χρυσοπληρώνετε χωρίς κανένα αντάλλαγμα. Ανησυχώ μήπως σας οδηγήσουν σε οικονομική πανωλεθρία.

ΧΕΝΡΙ: Δεν έχετε εντελώς άδικο. Αρχικά, σκέφτηκα ότι μπορεί να με αποφεύγουν. Είναι και το μέγεθος του palazzo τέτοιο, βλέπετε. Προσφέρεται για τέτοια τακτική. Μετά, άλλαξα γνώμη. Συνειδητοποίησα ότι αυτές οι γυναίκες έχουν μάθει να ζουν σε απόλυτη απομόνωση. Ψυχή δεν περνάει το κατώφλι τους.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Η γριά είναι σχεδόν κατάκοιτη. Αλλά η ανιψιά; Γιατί δεν εμφανίζεται;

ΧΕΝΡΙ: Είμαι πάντα σε επιφυλακή. Προσπαθώ να κυκλοφορώ συνεχώς στην κοινόχρηστη σάλα. Κανένα αποτέλεσμα. Δεν έχω καταφέρει να δω ούτε την άκρη του φουστανιού της να χάνεται πίσω από το άνοιγμα μιας πόρτας. Δεν ξεμυτίζει από το διαμέρισμα της θείας. Λες κι έχει θαφτεί μαζί της εκεί μέσα. *[παύση]*

[σκεπτικός] Τώρα που το ξανασκέφτομαι, κάτι δεν έκανα καλά.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Ορίστε! Ήρθατε στα λόγια μου.

ΧΕΝΡΙ: Έπρεπε να έχω ζητήσει... *[ειρωνικά]* ακρόαση από τη Τζουλιάννα. Είχα καλή αφορμή να το κάνω.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Σοβαρά τώρα;

ΧΕΝΡΙ: Δεν μου έστειλε ποτέ απόδειξη για τα λεφτά που εισέπραξε. Είπα *Δεν θέλει επαφές μαζί μου, ή έχει υποψιαστεί την απάτη μου, ας μην την τσιγκλήσω.*

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Και αφήσατε την ευκαιρία ανεκμετάλλευτη.

ΧΕΝΡΙ: Ίσως θεωρεί ότι μου έχει κάνει ήδη μεγάλη χάρη με το να με δεχτεί στο σπίτι της.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Δεν σας αναγνωρίζω! Έχετε χάσει τη σπιρτάδα σας. Να σας πω κάτι; Κινδυνεύετε να γίνετε υποχείριο της γριάς Μπορντερώ. Συνέλθετε, σας παρακαλώ!

ΧΕΝΡΙ: Η Βενετία φταίει. Η Βενετία και ο ποιητής μου! Τις νύχτες, όταν ανεβαίνω με δειλά βήματα τα σκαλοπάτια για το δωμάτιο μου, με ακολουθεί η φωνή του, σπάει τη σιωπή των ψηλοτάβανων δωματίων και μου ψιθυρίζει λόγια σοφά. *[παύση]*

[μιλάει σαν σε όνειρο] Στη Βενετία μαθαίνεις την αρετή της υπομονής. Μαθαίνεις να περιμένεις τις αλλαγές. Στη θάλασσα, στον ουρανό, στα μάρμαρα των παλατιών της. Να είσαι υπομονετικός

με την υπόθεσή μας. Να είσαι υπομονετικός και με εκείνη. Ήμασταν κάποτε ερωτευμένοι. Δεν ήταν αυτή που βλέπεις τώρα.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Πάλι ο ποιητής σας! Πάντα ο ποιητής σας!

ΧΕΝΡΙ: Αισθάνομαι τυχερός που βρίσκομαι εκεί. Κι αυτό ακόμα είναι σπουδαίο. Στέκω και κοιτάζω σα μαγνητισμένος την πόρτα του διαμερίσματος της Τζουλιάννα, σε απόσταση αναπνοής από τα πολύτιμα χαρτιά, και μια χαρά με πλημμυρίζει.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Εκεί τα κρύβει τα χαρτιά; Πώς το μάθατε;

ΧΕΝΡΙ: Είμαι σίγουρος ότι τα κρατάει κάπου δίπλα της. Όπου χτυπάει η γεροντική της καρδιά.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Και με την Τίνα; Τι σιοπεύετε να κάνετε; Υπομονή κι εδώ;

ΧΕΝΡΙ: Υπομονή. Μέχρι να ανθίσουν τα λουλούδια του κήπου.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Ρίξατε χρήματα και στον κήπο, δηλαδή; Αχ, αχ!

ΧΕΝΡΙ: Πήρα κηπουρό, έφτιαξα πέργολα, έβαλα τραπέζι και καρέκλες. Δουλεύω έξω όταν δεν έχει πολλή ζέστη. Και ρεμβάζω. Και περιμένω. Και ελπίζω

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Ούτε στον κήπο βγαίνουν. Τι βλακείες σας έλεγε η Τίνα, ότι δήθεν... τον αγαπούν.

ΧΕΝΡΙ: Συχνά τις φαντάζομαι, μέσα στο σιωπηλό σκοτάδι των δωματίων, να με παρατηρούν πίσω από τις γρίλιες. Όταν η μέρα υποχωρεί και τα φυτά τραβούν το τελευταίο φως. Το palazzo χλομιάζει. Τα ακίνητα παραθυρόφυλλα μοιάζουν με κλειστά μάτια. Κι ύστερα, το φως επιστρέφει, ένα φως κόκκινο, μυστικιστικό. Κι η αύρα της Αδριατικής κάνει τις σελίδες των βιβλίων μου να θροϊζουν.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: [*χειροκροτεί αργά, με προσποιητό ενθουσιασμό*] Ω! Τι εξαιρετική ρομαντική ψυχή! Μα εσείς είστε ποιητής!

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Νύχτα. Βλέπουμε το σκοτεινό κήπο του palazzo. Ακούγεται αργή κίνηση κουπιών σε νερό. Ο ήχος παύει, σε λίγο μπαίνει στον κήπο ο Χένρι. Σταματά ξαφνικά, τεντώνεται και ανοίγει τα χέρια, παίρνει βαθιές ανάσες. Τραγουδά τριζονιών. Με χαλαρό βήμα, πηγαίνει και κάθεται σ' ένα παγκάκι στη μια άκρη του κήπου. Κοιτάζει απέναντι και ψηλά. Μονολογεί.

ΧΕΝΡΙ: Αχ! Αυτά τα κλειστά παράθυρα. Ποιος ξέρει; Ίσως κάποτε ν' άνοιγαν, στα κρυφά, μέσα στη νύχτα. Ίσως να υπήρξε κι εδώ κάποτε μια Ιουλιέτα.

Απ' την αντίθετη πλευρά του κήπου, ξεπροβάλλει μια γυναικεία φιγούρα. Ο Χένρι σηκώνεται διστακτικά από τη θέση του. Η μορφή πλησιάζει γρήγορα, μάλλον με βιασύνη.

TINA: Ω! Τι καλά που ήρθατε! Πόσο χαίρομαι!

XENPI: Μις Τίνα! Εσείς είστε; Τ'ι κάνετε εδώ;

TINA: Όταν είμαι έξω τη νύχτα, αγριεύομαι. *[κοιτάζει γύρω της, μονολογεί χωρίς να ενδιαφέρεται για τον Χένρι]* Στο σκοτάδι, γίνονται όλα τόσο τρομακτικά.

XENPI: Ε, δεν βρίσκεστε δα και σε κανένα σκοτεινό δάσος. *[γελώντας έντονα]* Ούτε είστε η Κοκκινোসκουφίτσα. Ο πανέμορφος κήπος σας απέχει από το σπίτι τρία βήματα. Ούτε ένα παραπάνω. Δεν καταλαβαίνω γιατί δεν τον εκτιμάτε.

Η Τίνα σωπαίνει.

XENPI: Τις ώρες που βρίσκομαι εγώ στο σπίτι, εσείς κρυβόσαστε. Το έχω καταλάβει. Αλλά να μην ξεμυτίζετε ούτε τις υπόλοιπες; Έστω, για λίγο; Σαν καλόγριες είσαστε, εσείς και η μις Μπορντερώ. Καλόγριες κλεισμένες σε αυστηρό μοναστήρι.

Καθώς η Τίνα δεν αντιδρά, ο Χένρι γίνεται πιο επίμονος.

XENPI: Ειλικρινά, θα ήθελα πολύ να μάθω πώς αντέχετε τόση κλεισούρα. Πώς καταφέρνετε να ζείτε ξεκομμένες εντελώς από τον έξω κόσμο. *[παύση]* Αυτό, εσείς, το λέτε ΖΩΗ;

Η Τίνα αργεί ν' απαντήσει.

TINA: *[απότομα]* Πέφτουμε νωρίς για ύπνο. Υπερβολικά νωρίς. *[παύση]* Πριν νοικιάσετε τα δωμάτια μας, δεν ήμασταν τόσο πολύ κλεισμένες μέσα. *[παύση]* Τις νύχτες, πάντως, δεν έβγαινα ποτέ έξω.

XENPI: Δεν σας άρεσε να είστε ανάμεσα σ' αυτά εδώ τα παρτέρια, ν' αναπνέετε τη μοσχοβολιά των λουλουδιών;

TINA: Ο κήπος πριν έρθετε είχε τα χάλια του.

XENPI: Α! Μάλιστα! Επομένως, ΤΩΡΑ σας αρέσει. Αλλά δεν έχετε πει ούτε ένα ευχαριστώ. Ούτε ένα! Τόσα μπουκέτα σας στέλνω κάθε μέρα. Ανελλιπώς. Τόσες βδομάδες τώρα.

TINA: Δεν ήξερα ότι τα στέλνατε σε μένα.

XENPI: Και σε σας και στη Μις Τζουλιάννα. Γιατί να σας ξεχωρίσω;

Μένουν και οι δυο για λίγο σιωπηλοί.

TINA: Γιατί επιμένετε να μας γνωρίσετε;

XENPI: Τώρα που το σκέφτομαι καλύτερα, θα έπρεπε να σας έχω ξεχωρίσει. Όσο για την ερώτηση που μόλις κάνατε, σας την έχει υπαγορεύσει η θεία σας. Έτσι δεν είναι;

TINA: Δεν μ' έβαλε η θεία μου να ρωτήσω.

XENPI: Προφανώς, πρόκειται για δική της άποψη που την κουβεντιάζει μαζί σας. Θα σας λέει ότι είμαι ένας ενοχλητικός νοικάρης. Και αδιάκριτος. Πόσο έξω πέφτει! Λυπάμαι. Η θεία σας έχει χάσει κάθε αίσθηση κοινωνικότητας. Έχει ξεχάσει πώς

συμπεριφέρονται οι κανονικοί άνθρωποι. [παύση] Δηλαδή τι; Να ζούμε κάτω από το ίδιο κεραμίδι και να μην επικοινωνούμε ούτε με λίγες τυπικές κουβέντες; Να κρυβόμαστε πίσω από σφραγισμένα πορτοπαράθυρα; Έλεος! [παύση] Και είμαστε και συμπατριώτες. Και μας αρέσει τούτη η πόλη.

TINA: Εμένα καθόλου! Μακάρι να έφευγα από τη Βενετία.

XENPI: Τόσο περιορισμένη σάς είχε πάντα; Ξεκομμένη απ' όλους;

TINA: Εκείνη μου λέει, μέρες τώρα, να βγαίνω στον κήπο. ΕΓΩ δεν θέλω. Δεν την αφήνω μόνη της.

XENPI: [με έντονη ανησυχία] Γιατί; Δεν είναι καλά; Πέφτει αμήχανη σιωπή.

ΣΤΙΓΜΙΑΙΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Ο Χένρι και η Τίνα καθισμένοι στο παγκάκι.

TINA: Τώρα τελευταία, έχει καταπέσει. Δείχνει πολύ αδύναμη. Κι επιμένει να περνάει όλο και περισσότερο χρόνο μόνη. Γι' αυτό αναγκάστηκα να βγω απόψε στον κήπο. Μ' έδωξε απ' το ίδιο μου το δωμάτιο. Είναι δίπλα στο δικό της.

XENPI: Σοβαρά;

TINA: Την ενοχλεί η παρουσία μου. Με λέει «βάσανο» και «μπελά».

XENPI: Εσάς; Αν είναι δυνατόν!

TINA: Κάθεται ακίνητη ώρες ολόκληρες. Τρομάζω μερικές φορές, νομίζω πώς έχει κιόλας ...

XENPI: Καταλαβαίνω. Με το δικό σας.

TINA: Δεν θέλει ούτε φαγητό, ούτε ποτό. Μόνο να την σηκώνω από το κρεβάτι, να την βάζω στο καροτσάκι της και να την πηγαίνω στη μεγάλη σάλα.

XENPI: Πώς κι έτσι;

TINA: Λες και περιμένει επισκέψεις.

XENPI: Τι επισκέψεις; Δεχόσαστε ποτέ επισκέψεις;

TINA: Κάποτε δεχόμασταν. [αρχίζει να μιλάει με ύφος αναπόλησης] Παλιά, όταν πρωτοήρθαμε, ήταν αλλιώς η ζωή μας. Περνούσαμε υπέροχα. Βόλτες στην πόλη, στα αξιοθέατα. Α! Μια φορά πήγαμε και στο Lido. Με βάρκα. Κάναμε πικ νικ στο χορτάρι.

XENPI: Γνωρίζατε κόσμο, δηλαδή;

TINA: Ω! Μα ναί! Είχαμε έναν ευγενικό κύκλο ανθρώπων. Τόσο συμπαθητικοί όλοι τους!

XENPI: Και τώρα;

TINA: Πολλοί έχουν πεθάνει πια. Οι υπόλοιποι έρχονται αραιά και πού. Συνήθως την Πρωτοχρονιά. Βλέπετε, η θεία έχει χάσει κάθε ενδιαφέρον. Αλλά έρχονται. Οι Βενετσιάνοι είναι καλοί άνθρωποι.

Ακούγονται καμπάνες.

TINA: Μεσάνυχτα !

XENPI: Αχ! Οι μαγικές καμπάνες της Βενετίας ! Πουθενά αλλού στον κόσμο οι καμπάνες δεν έχουν τέτοιο κρυστάλλινο ήχο. Ξεχύνεται στην ατμόσφαιρα, απλώνεται πάνω απ' τη λιμνοθάλασσα και δεν λέει να σβήσει. Λες και τον έχουν μαγέψει τα νερά. *Η Τίνα σηκώνεται και βηματίζει αργά προς το σπίτι. Ο Χένρι την ακολουθεί.*

XENPI: Πότε θα ξανασυναντηθούμε;

TINA: *[απαντά αμέσως]* Αύριο βράδι θα βγω πάλι στον κήπο. *[στιγμή]* Εκτός κι αν δεν μπορέσω. Εγώ, βλέπετε, δεν μπορώ να κάνω ό,τι μου αρέσει εμένα.

XENPI: Κάντε κάτι που ν' αρέσει σε μένα, τότε!

TINA: Ω! Μα τι λέτε ;

XENPI: Δεν με εμπιστεύεστε, μου φαίνεται. Εμπιστευθείτε με !

TINA: *[εμφανώς ταραγμένη]* Δεν... δεν σας καταλαβαίνω.

XENPI: Να μη σας κρατάω άλλο.

Η Τίνα καθυστερεί να μπει στο σπίτι.

TINA: Τώρα θα μου αρέσουν περισσότερο τα λουλούδια σας. Αφού είναι για μένα. Και το ξέρω.

XENPI: Κακώς δεν το είχατε φανταστεί. Αν μου πείτε τις προτιμήσεις σας, θα στέλνω/

TINA: Όλα. Όλα μου αρέσουν. Λουλούδια να είναι... *[στιγμή]* Τώρα που θα πάτε στα δωμάτια σας, τι θα κάνετε; Πώς θα περάσετε τη νύχτα; Γράφοντας; Διαβάζοντας;

XENPI: Όχι, βέβαια. Αν ανάψω λάμπα, θα μαζέψω όλα τα έντομα του ουρανού. Φταίει αυτό το υγρό, το ζεστό κλίμα της Βενετίας!

TINA: Δεν το ξέρατε. Πριν έρθετε.

XENPI: Το ήξερα. Αλλά ήρθα.

TINA: Και το χειμώνα; Τι κάνετε τα βράδια;

Ο Χένρι το σκέφτεται για λίγο.

XENPI: Έχω, δυστυχώς, μια κακή συνήθεια. Πέφτω στο κρεβάτι και, πριν κοιμηθώ, διαβάζω. Πάντα ποίηση. Και σχεδόν πάντα τον ίδιο ποιητή. Τον Τζέφρι Άσπερν.

TINA: Κι εμείς τον διαβάζουμε. Τον έχουμε διαβάσει, δηλαδή.

XENPI: Είναι ο μεγαλύτερος όλων! Τον θαυμάζω απεριόριστα. Να σκεφτείτε ότι ξέρω απ' έξω τα έργα του.

TINA: *[ζωηρά, μετά από μικρή σιωπή]* Η θεία μου τον γνώριζε. Προσωπικά. Την επισκεπτόταν.

XENPI: *[με προσποιητή έκπληξη]* Ο Άσπερν επισκεπτόταν τη Μις Τζουλιάννα ;

TINA: Ναι. Ερχόταν στο σπίτι συχνά. Αλλά και έβγαιναν έξω.

XENPI: Αδύνατον ! Ο Τζέφρι Άσπερν πέθανε πριν... πριν εκατό χρόνια !

TINA: *[γελώντας]* Άρα η θεία μου θα είναι εκατόν πενήντα ετών.

XENPI: Και μου το λέτε αυτό ΤΩΡΑ ; Έπρεπε να με είχατε πληροφορήσει προ πολλού... Δεν το πιστεύω! Θα μπορούσα να της έχω κάνει ένα σωρό ερωτήσεις για τον ποιητή μου !

TINA: Τίποτα δεν θα σας έλεγε. Πιστέψτε με.

XENPI: Πρέπει... Πρέπει οπωσδήποτε να μου μιλήσει. Δηλαδή, τι; Θα χάσω τέτοια σπουδαία ευκαιρία;

TINA: Αν την είχατε συναντήσει είκοσι χρόνια πριν, θα ήταν αλλιώς ... Τότε ακόμα μιλούσε γι' αυτόν.

XENPI: Μιλούσε; Και τι έλεγε ;

TINA: *[αδιάφορα]* Ξέρω κι εγώ; *[στιγμή]* Έλεγε πως του άρεσε. Υπερβολικά.

XENPI: Και της Τζουλιάνας ; Δεν της άρεσε ;

TINA: *[στον ίδιο αδιάφορο τόνο]* Θεός. Έτσι τον έλεγε. Θεό.

XENPI: Απίστευτα πράγματα! Απίστευτα! *[προς την Τίνα]* Μήπως έχει κάποια εικόνα του, κανένα πορτραίτο του; Σπανίζουν, να ξέρετε. Έχει ;

TINA: Τι να 'χει ;

XENPI: Πορτραίτο. Θα έδινα τα πάντα για να το αποκτήσω.

TINA: Και πού να ξέρω εγώ; Ό, τι έχει... αυτά που έχει, τα κρατάει κλειδωμένα / Η Τίνα ξαφνικά διακόπτει την κουβέντα, δείχνει μετανιωμένη για όσα είπε. Κάνει να φύγει αλλά, αμέσως μετά, γυρίζει απότομα προς τον Χένρι και του απευθύνει το λόγο. Είναι φανερά παραγμένη.

TINA: Γράφετε. Έτσι δεν είναι ;

XENPI: Τι σημασία έχει αν γράφω εγώ; Όταν έχει προηγηθεί ο θεός. Ο μέγας Άσπερν !

TINA: Ρωτάω αν γράφετε ΓΙ' ΑΥΤΟΝ. Αν φαχουλεύετε τη ζωή του.

XENPI: Να τη, πάλι, η ερώτηση της θείας ! *[σαν θιγμένος]* Δεν είναι δική σας. Σωστά;

TINA: Γι' αυτό, σας παρακαλώ, απαντήστε μου. Γράφετε για τον ποιητή; Ναι ή όχι; *[σιωπή]*

XENPI: *[πολύ έντονα]* Ε, ναι, λοιπόν! ΚΑΙ έχω γράψει ΚΑΙ εξακολουθώ να κάνω έρευνα για τον Άσπερν. Για όνομα του Θεού, μη με παιδεύετε άλλο! Πείτε μου, έχετε κάτι δικό του;

Η Τίνα βγάζει κραυγή.

TINA: Θεέ και Κύριε !

Η Τίνα φεύγει τρέχοντας. Ο Χένρι μένει μόνος.

XENPI: [*φανερά εκνευρισμένος*] Πολύ καλά, λοιπόν! Από αύριο κομμένες οι ανθοδέσμες !

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

Δυο εβδομάδες αργότερα. Στη σάλα του παλαζου. Η Τίνα ανοίγει αθόρυβα την πόρτα. Ακολουθεί ο Χένρι. Μιλούν ψιθυριστά. Στην άλλη άκρη της σκηνής, κάτω από παράθυρο, κάθεται με γυρισμένη πλάτη η Τζουλιάννα.

TINA: Ελάτε !

XENPI: Πώς κι άλλαξε ξαφνικά γνώμη; Μέχρι πρότινος/

TINA: Γεροντικά καπρίτσια. Έχει ξαφνικές μεταπτώσεις.

XENPI: Εσείς είπατε, προτιμάει τη μοναξιά. Τώρα θέλει να με γνωρίσει καλύτερα;

TINA: Δεν έλεγα ψέματα !

XENPI: Μη με παρεξηγείτε. Απλώς, θέλω να μάθω αν της μιλήσατε για ΕΚΕΙΝΟ το βράδι στον κήπο. Για όσα είπαμε...

TINA: Δηλαδή ;

XENPI: Για τον ποιητή... Ότι ψάχνω...

TINA: Δεν είναι αυτός ο λόγος που σας κάλεσε. [*στιγμή*] Τίποτα δεν της έχω πει. Απολύτως τίποτα.

Ακούγεται ήχος από κουδουνάκι. Η Τζουλιάννα κρατάει κουδουνάκι στο χέρι, καλεί την ανιψιά της. Οι κινήσεις της αδύναμες και χωρίς ρυθμό.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Τίνα ! Πού είσαι; Είσαι εδώ;

TINA: Έρχομαι. Αμέσως!

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Κι αυτός ο ΚΥΡΙΟΣ ; Θα έρθει επιτέλους ;

TINA: [*γνέφοντας στον Χένρι*] Εδώ είναι. Μαζί μου.

Ο Χένρι και η Τίνα πλησιάζουν την Τζουλιάννα.

XENPI: Τα σέβη μου !

Η Τίνα στρέφει το καροτσάκι της θείας της προς τον Χένρι και φέρνει δυο καρέκλες. Δείχνει τη μια στον Χένρι και η ίδια κάθεται στην άλλη.

TINA: Παρακαλώ, καθίστε.

XENPI: [προς την Τζουλιάννα] Πώς είναι η υγεία σας, αξιότιμη κυρία ;

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Αφού ζω ακόμη, σημαίνει πως αντέχω.

XENPI: Είναι μια άποψη...

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Αν είχα διαφορετική, θα είχα αποδημήσει προ πολλού. [παύση] Ακούστε... Μας στέλνετε όλα αυτά, τα πολλά λουλούδια και δεν σας έχω ευχαριστήσει. Είμαι πολύ γριά, δεν μπορώ να γράψω. Και συναναστρέφομαι σπανίως πια ανθρώπους.

XENPI: Λυπάμαι που τώρα τελευταία δεν σας έστειλα καθόλου άνθη. Θ' αρχίσω να στέλνω πάλι. Θα το φροντίσω, σήμερα, αύριο.

TINA: Να μας στείλετε! Βεβαίως. Απόψε κιόλας !

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Άντρας εσείς, τι να τα κάνετε τα λουλούδια; Οι άντρες δεν στολίζουν με λουλούδια τα δωμάτια τους.

XENPI: Συχνά, όμως, τους αρέσει να τα καλλιεργούν. Ήταν το χόμπι μεγάλων ανδρών.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Μπορείτε να πουλάτε όσα σας περισσεύουν. Να παζαρέψετε, όμως, γιατί θα θέλουν να σας τα πάρουν κοψοχρονιά.

XENPI: Δεν παζαρεύω ΠΟΤΕ. Το γνωρίζετε, νομίζω. Τα δίνω στον κηπουρό μου, ιδέα δεν έχω τι τα κάνει.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Α! Κακώς! [γελάει, γέλιο παράξενο, σχεδόν απόκοσμο] Εγώ, στη θέση σας, θα είχα φροντίσει να μάθω. Είμαι σίγουρη πως τα μοσχοπουλάει.

XENPI: [προς την Τίνα] Να έρθετε να κόψετε μόνη σας. Να κόβετε όποτε θέλετε. Ελεύθερα. Δικά σας είναι. [Αμέσως μετά, προς την Τζουλιάννα] Γιατί δεν κατεβαίνει στον κήπο; Δεν μπορώ να την καταλάβω.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Να την πείσετε! Ή να ερχόσαστε να την παίρνετε. Ακόμα και με το ζόρι.

XENPI: Κι εσείς; Δεν θα σας έκανε καλό να κάθεστε σ' έναν ίσκιο ανάμεσα στα μυρωδάτα παρτέρια;

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Εγώ, κύριε μου, θα βγω από δω μια και καλή για να πάω στον μεγάλο τον ίσκιο. Εκεί που δεν έχει ούτε λουλούδια ούτε αρώματα. Τους κήπους τους χόρτασα, όταν έπρεπε, δεν έχω παράπονο. [παύση] [πολύ έντονα] Αλλά, μην ανησυχείτε, δεν έχει έρθει ακόμα η ώρα μου !

TINA: [δείχνει να έχει ξεθαρρέψει] Θυμάστε τι σας είπα εκείνο το βράδι; Η θεία με είχε στείλει στον κήπο. Τώρα, όμως, είμαι ελεύθερη να κάνω ό,τι θέλω.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Όστε την λυπάστε την ανιψιά μου; Και της το δείχνετε κιόλας; Δεν κάνετε καλά. Μια χαρά περνάει εδώ μέσα. Εγώ στην ηλικία της περνούσα χειρότερα.

ΧΕΝΡΙ: Θα μπορούσε κανείς να σας χαρακτηρίσει σκληρόκαρδη. Θα ήταν δικαιολογημένος...

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: ΣΚΛΗΡΟΚΑΡΔΗ; Πού τη θυμηθήκατε αυτήν την έκφραση; Έτσι έλεγαν οι ποιητές, κάποτε, τις γυναίκες... Δεν σας ταιριάζει να την χρησιμοποιείτε, δεν είστε ποιητής εσείς. *[στιγμή]* Και Ποίηση δεν υπάρχει πια στις μέρες μας. Δυστυχώς! *[στιγμή]* Ξέρετε κάτι; Με εξάντλησε αυτή η κουβέντα. Με αναγκάζετε να μιλάω και κουράζομαι.

ΧΕΝΡΙ: Δεν ήταν στις προθέσεις μου. Να σας αφήσω να/

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Μισό λεπτό ! Στην πρώτη μας συνάντηση κάτι είχατε πει περί γόνδολας. Το θυμάστε ;

ΧΕΝΡΙ: Βεβαίως. Ευχαρίστως να σας διαθέσω τη γόνδολά μου όποτε/

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: *[δείχνει την Τίνα]* Πάρτε την κοπέλα μια βόλτα με τη γόνδολα. Να της δείξετε τη Βενετία.

ΤΙΝΑ: *[σοκαρισμένη]* Τι λέτε, θεία ! Εγώ την ξέρω καλά την πόλη.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: *[στην Τίνα]* Να του κάνεις τότε τον ξεναγό ΕΣΥ! Άκου ξέρει τη Βενετία! Αφού όλοι λένε πως έχουν γίνει αλλαγές μεγάλες. Δεν θα 'θελες να τις δεις; Πότε θα σου ξαναδοθεί η ευκαιρία; *[σαρκαστικά]* Δεν είσαι καμιά παιδούλα, αγαπητή μου ανιψιά, κι ο κύριος από δω είναι καθωσπρέπει άνθρωπος. Να σε πάει να δείτε το περιβόητο ηλιοβασίλεμα της λιμνοθάλασσας... *[αλλάζει τόνο, μονολογεί]* Υπάρχει άραγε ακόμα αυτό το ηλιοβασίλεμα; Αχ! Για μένα ο ήλιος έχει δύσει οριστικά. *[παύση]* *[επανέρχεται στο προηγούμενο σαρκαστικό ύφος]* Και μη μου πεις πως δεν θες να με αφήσεις μόνη. Δεν θα μου λείψεις καθόλου. Μην περνιέσαι για καμιά σπουδαία.

[προς τον Χένρι, πιο ήπια] Να την πάτε στην Πιάτσα Σαν Μάρκο. Είναι ωραία εκεί, δεν φαντάζομαι να έχει αλλάξει. Να κάνετε μια βόλτα και στα μαγαζιά. Ας αγοράσει και κάτι. Ό, τι θέλει.

Η Τίνα είναι έτοιμη να βάλει τα κλάματα. Πηγαίνει προς το παράθυρο. Ο Χένρι σηκώνεται από το κάθισμά του και ετοιμάζεται να φύγει. Προσπαθεί να ελαφρύνει την ατμόσφαιρα απευθυνόμενος στην Τζουλιάννα.

ΧΕΝΡΙ: Σας υπόσχομαι να οργανώσω μια υπέροχη βόλτα στα κανάλια και τις πλατείες. Θα περιμένω να μου ανακοινώσετε την ημέρα και την ώρα. *[υποκλίνεται]* Ας πηγαίνω. Μόνο επιτρέψτε μου... *[διστακτικά]* Πότε μπορώ να σας επισκεφθώ ξανά ;

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Σας κάνει τόση ευχαρίστηση όλο αυτό ;

ΧΕΝΡΙ: Όση δεν φαντάζεστε.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Καλοσύνη σας αλλά εμένα καθόλου. Με εξοντώνει.

ΧΕΝΡΙ: Α! Αξιοσέβαστη κυρία, τώρα θα διαφωνήσω. Δείχνατε πολύ καταπονημένη στην αρχή της επίσκεψής μου αλλά όσο μιλούσαμε, η διάθεσή σας όλο και βελτιωνόταν.

ΤΙΝΑ: Πράγματι, θεία. Φαίνεται να σε ωφέλησε η συντροφιιά.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: [*ειρωνικά*] Πόσο με συγκινεί η φροντίδα της γλυκιάς μου ανιψιάς ! Τι ξέρετε εσείς οι δυο από ευχάριστες συντροφιές; [*στον Χένρι*] Κι όσο για σας, κύριε, δεν έχετε ιδέα από γυναικείες διαθέσεις.

ΧΕΝΡΙ: Μα εγώ/

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Μην αρχίσετε τα κομπλιμέντα. Δεν τα έχω ανάγκη, έχω δεχτεί ουκ ολίγα στην προηγούμενη ζωή μου.

[*παύση*]

Τέλος πάντων, η πόρτα μου είναι πάντα κλειστή αλλά σε σας θα επιτρέψω να την χτυπάτε πότε πότε.

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

Στο σπίτι της κυρίας Πρεστ. Ο Χένρι σε πολύ ευχάριστη διάθεση.

ΧΕΝΡΙ: Μετά από τρεις μέρες, ή μάλλον νύχτες, βρεθήκαμε εγώ κι η Τίνα να πλεύουμε στα νερά του Γκραν Κανάλ.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Α, μάλιστα! Δεν έχασε καθόλου χρόνο η *αθώα* δεσποινίς Τίνα !

ΧΕΝΡΙ: Κι όμως, είναι εντελώς αθώα. Δεν γνωρίζει τι θα πει προσποίηση.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Η σιγουριά της κρίσης σας είναι εντυπωσιακή, φίλε μου !

ΧΕΝΡΙ: Αν της δείξεις καλοσύνη, αν κερδίσεις την εμπιστοσύνη της, αμέσως αποκτά οικειότητα. Της έχει λείψει τόσο πολύ φαίνεται της καημένης. Πώς την αντέχει αυτήν την σκληροτράχηλη, στριφνή γριά; Απορώ.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Μήπως έχει κι άλλη επιλογή; Τέλος πάντων, δεν είναι ώρα για αναλύσεις χαρακτήρων. Για πείτε, τι έγινε ; Τι κουβεντιάσατε;

ΧΕΝΡΙ: Της είχα υποσχεθεί παγωτό στο Καφέ Φλοριάν αλλά προηγουμένως κάναμε ένα μεγάλο γύρο στα κανάλια. Έπρεπε να το βλέπατε το κακόμοιρο πλάσμα. Όλο κάτι ψιθύριζε εκστασιασμένη και κοιτούσε γύρω της σαν τουρίστρια που της είχε μόλις αποκαλυφθεί η ομορφιά της Βενετίας. Λες κι έβλεπε για πρώτη φορά στη ζωή της τα μαρμάρινα παλάτια, τους τρούλους στον καλοκαιρινό ουρανό, τα αντιφεγγίσματα των φαναριών στο νερό, λες και δεν είχε ξανακούσει το γλυκό μουρμούρισμα /

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: [*τον διακόπτει εκνευρισμένη*] Μα εσείς το έχετε χάσει εντελώς ! Τι ρομαντικές μπουρδες είναι αυτές ; Μπείτε στο ψητό, επιτέλους. Ποιος νοιάζεται για τα σκιρτήματα της Τίνας ;

ΧΕΝΡΙ: Μη βιάζεστε, καλή μου ! Σας τα λέω για να κατανοήσετε πως μέσα στο κλίμα αυτό δεν ήταν καθόλου εύκολο ν' ανοιζω συζήτηση για το παρελθόν και τα χαρτιά της γριάς Μπορντερώ. Απέφυγα να κάνω ερωτήσεις για όσα ήθελα να μάθω. Μιλούσα περί ανέμων και υδάτων, την βομβάρδιζα με πληροφορίες για τη γοητεία της Ιταλίας κι αυτή κρεμόταν απ' τα χείλη μου. Είχα όμως αγχωθεί πολύ, έβλεπα το χρόνο που είχα στη διάθεσή μου να λιγοστεύει. Ωσπου ξαφνικά, λίγο πριν φτάσουμε στην Πλατεία του Αγίου Μάρκου, τι γυρίζει και μου λέει;

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Πείτε ! Θα με σιάσετε !

ΧΕΝΡΙ: *Ανακάλυψα τι συμβαίνει με τη θεία μου! Φοβάται μήπως σηκωθείτε και φύγετε από το σπίτι.*

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Σας το ξεφούρνισε, έτσι; Στα καλά καθούμενα ;

ΧΕΝΡΙ: Μα σας εξήγησα, είναι εντελώς αθώα η σκέψη της. Τα λέει όπως της έρχονται στο μυαλό.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Κι εσείς πώς αντιδράσατε;

ΧΕΝΡΙ: Εξεπλάγην, στην αρχή. Μετά, τη ρώτησα: *Για να εισπράττει το νοίκι, γι' αυτό θέλει να με έχει ευχαριστημένο. Έτσι δεν είναι;* Και συμφώνησε. Η θεία θέλει να της μαζέψει περισσότερα χρήματα.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Τι παραδόπιση γριά ! Θα πουλούσε και τη ψυχή της για μια χούφτα χρυσές λίρες.

ΧΕΝΡΙ: Το καλύτερο ήρθε μετά...

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Λυπηθείτε με! Αυτό δεν είναι διήγηση. Είναι το μαρτύριο της σταγόνας. Ντροπή σας !

ΧΕΝΡΙ: *[γελάει]* Εντάξει, εντάξει. Δεν θα μακρηγορήσω.

Η Τίνα μίλησε ξεκάθαρα. Εκείνη τη νύχτα στον κήπο, κατάλαβε για ποιο λόγο βρίσκομαι στο palazzo αλλά δεν μπορεί, λέει, να με βοηθήσει στο έργο μου. Θα ήταν σα να προδίδει τη θεία της. Αφού η Τζουλιάννα δεν θα δεχόταν ποτέ να κάνει αποκαλύψεις για τα χαρτιά που έχει στην κατοχή της. Και μου εκμυστηρεύτηκε ότι της το ζήτησαν ξανά στο παρελθόν και θύμωσε πολύ.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Μμμ! Κάτι μας είπε! Αυτό το ξέρουμε πολύ καλά.

ΧΕΝΡΙ: Κατάφερα όμως να της αποσπάσω την πιο σημαντική πληροφορία. Η γριά έχει ένα σωρό χαρτιά. ΕΧΕΙ ΕΝΑ ΣΩΡΟ, αυτά ακριβώς ήταν τα λόγια της. Μόλις τ' άκουσα, η καρδιά μου άρχισε να χτυπά δυνατά. *Είναι αλήθεια λοιπόν, τα χαρτιά του Άσπερν υπάρχουν*, έλεγα και ξανάλεγα από μέσα μου.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: *[απογοητευμένη]* Αυτό ήταν όλο; Τίποτα άλλο δεν κουβεντιάσατε μέχρι να γυρίσετε στο palazzo;

ΧΕΝΡΙ: Είπαμε κι άλλα. Πρώτα απ' όλα ρώτησα αν η γριά μπορεί να έχει υποψιαστεί τους σκοπούς μου.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Και;

ΧΕΝΡΙ: Η ανιψιά δεν ξέρει. Δεν το αποκλείει. Θεωρεί πως η τόση καχυποψία της Τζουλιάνας οφείλεται σε κάτι άλλο: στο φόβο της μην αποκαλυφθεί κάποιο μελανό σημείο απ' το παρελθόν. Από τα νιάτα της δηλαδή.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Αχά ! Δεν είχε και τόσοσο καθαρή υπόληψη η Τζουλιάννα Μπορντερώ. Αυτό είναι γνωστό. Όλο και κάποιος θα φρόντισε να σκαλίσει το παρελθόν της.

ΧΕΝΡΙ: Η Τίνα πάντως είναι σε πλήρη άγνοια. Προσπάθησα να της εκμαιεύσω πληροφορίες κάνοντας νύξεις για οδυνηρές αναμνήσεις, για ενοχοποιητικά στοιχεία που μπορεί να περιέχουν τα γράμματα... Τίποτα.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Σχεδόν, ανοίξατε τα δικά σας τα χαρτιά, δηλαδή.

ΧΕΝΡΙ: Σχεδόν. Δεν έδειξε να ενοχλείται αλλά δεν μου πήγαινε να την στριμώξω παραπάνω. Αρκετά την είχα εκμεταλλευτεί.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Για όνομα του Θεού! Ποιος εκμεταλλεύεται ποιον; Πρώτες αυτές σας έχουν ξεζουμίσει τόσο καιρό τώρα. Άμα λέω ότι το έχετε χάσει...

ΧΕΝΡΙ: Ηρεμήστε και ακούστε τη συνέχεια.

ΣΤΙΓΜΙΑΙΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

[Βλέπουμε τώρα όσα διηγείται ο Χένρι]

Τραπεζάκι με δυο καρέκλες σε βενετσιάνικο καφέ. Ακούγεται απαλή μουσική. Ο Χένρι και η Τίνα μπροστά σε άδεια κρυστάλλινα μπολ παγωτού.

ΤΙΝΑ: Τι εννοείτε; Ότι η θεία είχε κάνει κάτι κακό στα νιάτα της ;

ΧΕΝΡΙ: Όχι βέβαια! Ούτε κατά διάνοια ! Και γιατί να με νοιάζουν εμένα, στο κάτω κάτω, οι παλιές ιστορίες της μισ Μπορντερώ ; *[στιγμή]* Απλώς, απορώ... Γιατί δεν τα εξαφάνισε τα χαρτιά; Τι θέλει και τα κρατάει;

ΤΙΝΑ: *[αυθόρμητα, έντονα]* Επειδή τα αγαπάει ! Δεν φαντάζεστε πόσο πολύ τα αγαπάει.

ΧΕΝΡΙ: Έχει φτάσει στο τέλος της ζωής της και είναι ακόμα παθιασμένη μ' αυτά τα παλιά απομεινάκια;

ΤΙΝΑ: Άμα καταλάβει πως πλησιάζει η ώρα της... ε, τότε, μπορεί να τα εξαφανίσει.

ΧΕΝΡΙ: Αυτό ακριβώς ! Αυτό είναι που πρέπει πάση θυσία να εμποδίσετε !

ΤΙΝΑ: Εγώ; Πώς να το κάνω;

ΧΕΝΡΙ: Να της τα πάρετε, πώς αλλιώς;

ΤΙΝΑ: Να τα πάρω και να τα δώσω σ' εσάς;

ΧΕΝΡΙ: Δε θέλω να μου τα δώσετε. Θέλω μόνο να τα δω, να τα διαβάσω. Δεν τα θέλω για τον εαυτό μου ούτε για κανέναν άλλο. Έχουν σημασία τεράστια για την ολοκλήρωση της βιογραφίας του Άσπερν. Για τον κόσμο όλο. Για την ίδια την Ποίηση!

TINA: Αυτά ακριβώς τα λόγια, ήταν μέσα σ' ένα γράμμα που έλαβε πριν καιρό. Διάβολο, τον είπε τον αποστολέα και μ' έβαλε να του απαντήσω πως δεν υπάρχουν χαρτιά.

XENPI: Πολύ σωστά έπραξε. *[στιγμή]* Δεν πιστεύω να με θεωρείτε κι εμένα διάβολο;

TINA: *[του χαμογελάει]* Α! Δεν μπορώ να σας πω πριν μάθω τι θέλετε από μένα.

XENPI: Τι να θέλω; Ούτε να τα κλέψετε ούτε να πείτε ψέματα. Να μην την αφήσετε να τα καταστρέψει. Αυτό θέλω!

TINA: Μα, πώς; Μπορώ εγώ να την ελέγξω; Εκείνη ελέγχει εμένα. Μια ζωή ολόκληρη.

XENPI: Αλλά δεν μπορεί να ελέγξει τα χέρια και τα πόδια της. Σωστά;

TINA: Δεν καταλαβαίνω...

XENPI: Ακούστε με προσετικά! Αν θελήσει να καταστρέψει τα χαρτιά, πώς θα το κάνει;

TINA: Ξέρω κι εγώ; Θα τα κάψει, μάλλον. Πώς αλλιώς;

XENPI: Και πώς θα βάλει φωτιά; Εσείς θα πρέπει να την ανάψετε. Σωστά;

TINA: Σωστά. Πάντα έκανα... πάντα κάνω ό,τι μου ζητάει. Εκείνη έχει το πάνω χέρι.

[ξαρνικά, ταραγμένη] Πρέπει να γυρίσουμε πίσω. Πέρασε η ώρα. Έχουμε αργήσει.

Ο Χένρι ακουμπά το χέρι του στο μπράτσο της.

XENPI: Ένα πράγμα σας ζητώ ως βοήθεια. Ένα μόνο. Να την παρακολουθείτε και να με ειδοποιήσετε πριν κάνει αυτήν την αποτροπιαία πράξη. Την ιεροσυλία.

TINA: Πώς μπορώ να την παρακολουθώ; Αφού τώρα με αναγκάζει να βγαίνω έξω. Με ξαποστέλνει. Και βγαίνετε κι εσείς.

XENPI: *[πανικόβλητος]* Τι μου λέτε, τώρα; Δεν πιστεύω να έγινε απόψε το κακό; Με τρομάζετε, στ' αλήθεια.

TINA: Για όλα είναι ικανή. Είναι παμπόνηρη. Αλλά δεν το νομίζω. *[με ύφος ρεμβασμού]* Τα αγαπάει τα χαρτιά. Τα αγαπάει τόσο πολύ!

XENPI: Μπορεί να μην σκοπεύει να τα καταστρέψει. Μπορεί να θέλει να τα κληροδοτήσει σε σας με τη διαθήκη της.

TINA: Διαθήκη;

XENPI: Δεν έχει κάνει διαθήκη; Δεν σας έχει ορίσει κληρονόμο;

TINA: Πού να ξέρω; Ίσως. Είχαν έρθει παλιά κάποιοι κύριοι στο σπίτι και υπογράφανε χαρτιά όλοι μαζί.

XENPI: Αυτό θα ήταν.

TINA: Τι σημασία έχει; Η θεία έχει ελάχιστα να αφήσει. Γι' αυτό αγαπάει τα χρήματα και προσπαθεί να μαζέψει όσα μπορεί.

XENPI: *[ζωηρά]* Τότε σίγουρα, θα σας αφήνει τα χαρτιά!

TINA: Αν μου τα αφήνει, δεν θα τα αφήνει έτσι ΑΠΛΩΣ. Θα έχει βάλει όρους αυστηρούς.

ΧΕΝΡΙ: [*αυστηρά*] Κι εσείς, πολύ καλά θα κάνετε να τους τηρήσετε, Μις Τίνα.

Η Τίνα σηκώνεται.

ΤΙΝΑ: Ακούστε. Θα κάνω ό, τι μπορώ για να σας βοηθήσω.

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

Νωρίς το απόγευμα, στη μεγάλη σάλα του παλαζο. Η Τζουλιάννα μόνη, σε τροχήλατη πολυθρόνα, κοντά στο ανοιχτό παράθυρο. Από τον κήπο, έρχεται ένα αχνό κίτρινο φως. Ο Χένρι έχει μόλις μπει. Την πλησιάζει.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: [*ξερά και χωρίς περιστροφές*] Ξέρω γιατί ζητήσατε να με δείτε. Θέλετε να παρατείνουμε την ενοικίαση των δωματίων.

Ο Χένρι εκπλήσσεται. Πηγαίνει και φέρνει κοντά στην Μπορντερώ μια καρέκλα από τις αραδιασμένες στον τοίχο της σάλας. Προσπαθεί, με τον τρόπο αυτό, να κρύψει την έκπληξή του αλλά και να κερδίσει χρόνο πριν απαντήσει.

ΧΕΝΡΙ: Μα το Θεό, πόσο ευφάνταστο μυαλό διαθέτετε! Τι νομίζετε, σεβαστή κυρία; Πως είμαι κανέννας πλούσιος; Ένας φουκαράς που βιοπορίζεται από τη συγγραφή είμαι. Η διαμονή μου εδώ ήταν, δυστυχώς, μια πράξη εντελώς παράτολμη. Δεν αντέχει η τσέπη μου για τίποτα παραπάνω.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Αν σας πέφτει ακριβό το νοίκι, μπορούμε να βρούμε λύση, να το διαπραγματευτούμε...

ΧΕΝΡΙ: Μιας και το θέσατε η ίδια... Είναι πολύ, πάρα πολύ ακριβό.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: [*με κάποια δυσπιστία*] Δεν βγάζετε λεφτά απ' τα βιβλία που γράφετε;

ΧΕΝΡΙ: Πολύ λίγα. Κανείς δεν πλουτίζει από τη συγγραφή. Ακόμα και οι μεγάλοι/

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: [*τον διακόπτει απότομα*] Θα φταίνε τα θέματά σας. Τι γράφετε, ακριβώς;

ΧΕΝΡΙ: Κριτικός λογοτεχνίας είμαι. Γράφω για τα βιβλία άλλων.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Ποιοι είναι οι *ΑΛΛΟΙ*;

ΧΕΝΡΙ: Συγγραφείς, φιλόσοφοι, ποιητές... Μεγάλες πένες του παρελθόντος. Μιλώ εγώ γι' αυτούς αφού δεν μπορούν να το κάνουν, πλέον, οι ίδιοι.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Και τι λέτε ακριβώς;

Ο Χένρι απαντά γελώντας. Προσπαθεί να προκαλέσει την αντίδραση της Μπορντερώ, να καταλάβει αν γνωρίζει το μυστικό του.

ΧΕΝΡΙ: Διάφορα... Όπως, ας πούμε, ότι συχνά είχαν σχέσεις με πανέξυπνες γυναίκες.

Η Τζουλιάννα αφήνει το αστείο ασχολίαστο.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Ψαχουλεύετε το παρελθόν. Το βρίσκετε σωστό αυτό;

ΧΕΝΡΙ: Χωρίς ψάξιμο, πώς θα ανακαλύψουμε το παρελθόν; Πώς θα το διασώσουμε; Το παρόν προελάνει σαν οδοστρωτήρας.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Δεν μ' ενοχλεί το παρελθόν, οι κριτικοί μ' ενοχλούν. Συνήθως, λένε του κόσμου τις ανακρίβειες.

ΧΕΝΡΙ: Συνήθως, αποκαλύπτουν το μεγαλείο των επιφανών πνευμάτων.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Μεγαλείο; Κοιτάζτε τούτη εδώ τη σάλα. Ιδού το μεγαλείο! Δεν έχετε μείνει ποτέ σας σε οικημα σαν αυτό.

ΧΕΝΡΙ: Όντως. Δεν είχα τη δυνατότητα.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Πόσα θα μου δώσετε, λοιπόν, για έξι μήνες ακόμα;

ΧΕΝΡΙ: *[έκπληκτος]* Για έξι μήνες;

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Εκτός κι αν θεωρείτε ότι δεν σας έχουμε φερθεί καλά. Να μας το πείτε για να βελτιωθούμε.

ΧΕΝΡΙ: Κάθε άλλο. Κοιτάζτε... Θα μπορούσα να πληρώσω ένα λογικό ενοίκιο σε μηνιαία βάση. Όχι όμως και για έξι μήνες!

Η Τζουλιάννα απαντά και ταυτόχρονα ψάχνει μέσα στις πτυχές των μαύρων ρούχων της (πάντα με το πράσινο κάλυμμα στα μάτια).

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Καλώς. Καλώς... Θα σκεφτώ την πρότασή σας.

Βγάζει από την τσέπη της κάτι, τυλιγμένο σε τσαλακωμένο χαρτί. Το χέρι της τρέμει.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Έχετε καθόλου ιδέα από πράγματα σαν αυτό;

ΧΕΝΡΙ: Τι πράγματα;

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Αντίκες. Σήμερα όλοι χρυσοπληρώνουν τις παλιατζούρες. Πόσο αξίζουν, ξέρετε;

ΧΕΝΡΙ: Θέλετε ν' αγοράσετε;

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Όχι, βέβαια. Να πουλήσω θέλω. Πόσα θα μου έδινε ένας συλλέκτης; *Ξετυλίγει το αντικείμενο και κάνει νόημα στον Χένρι να το πάρει. Είναι ένα οβάλ πορτρέτο-μινιατούρα. Ο Χένρι το παίρνει, προσπαθεί να κρύψει την έκτασή του.*

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Θα το δώσω μόνο άμα πιάσω καλούτσικη τιμή.

ΧΕΝΡΙ: Ω! Τι πρόσωπο; Ποιος είναι;

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Παλιός φίλος, διάσημος στην εποχή του. Δεν θα τον γνωρίζετε, είσαστε πολύ νέος.

Ο Χένρι εξετάζει με προσοχή το πορτρέτο, το γυρίζει απ' όλες τις πλευρές.

ΧΕΝΡΙ: Κι όμως... Κάτι μου θυμίζει αυτή η νεανική φυσιογνωμία. Διασημότητα καθόλου άγνωστη. Ποιος είναι; Πέστε μου.

Η Τζουλιάννα δείχνει αποφασισμένη να μην ξεστομίσει το όνομα Τζέφρι Άσπερν. Απλώνει επιτακτικά το χέρι για να πάρει τη μινιατούρα. Ο Χένρι δεν τη δίνει. Κοιτάζονται.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Κάποιος πανέξυπνος. ΑΥΤΟΣ θα μάντευε αμέσως πόσα ζητάω.

ΧΕΝΡΙ: Άρα έχετε καταλήξει σε τιμή.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Μονάχα στο μίνιμουμ αποδεκτό ποσό.

Η Τζουλιάννα δείχνει ταραγμένη. Μοιάζει έτοιμη να σηκωθεί από τη θέση της για να πάρει το αντικείμενο. Ο Χένρι τής το επιστρέφει. Η Τζουλιάννα αναπνέει βαθιά ανακουφισμένη.

XENPI: Θα το αγόραζα ευχαρίστως αλλά θα ζητάτε μια περιουσία. Είμαι σίγουρος.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Θα αγοράζατε το πορτρέτο ενός αγνώστου; Και μάλιστα έργο άσημου καλλιτέχνη;

XENPI: Μα είναι κομφοτέχνημα εξαιρετικό!

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Πάλι καλά! Ο καλλιτέχνης ήταν πατέρας μου.

XENPI: Μπορώ να μάθω την αξία του. Αν μου το εμπιστευθείτε για μια μέρα, θα πάω να ρωτήσω.

Η Τζουλιάννα αδιαφορεί για τα λόγια του Χένρι, σωπαίνει. Τυλίγει και βάζει τη μινιατούρα στην τσέπη της.

XENPI: Να μ' έχετε υπ' όψιν σας, πάντως, ως πιθανό αγοραστή. Μην το δώσετε/

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: *[τον διακόπτει απότομα]* Εν τη παλάμη και ούτω βοήσωμεν. *[παύση]* Αλήθεια, τι συζητάτε με την Τίνα όταν βγαίνετε έξω τα βράδια;

XENPI: Μια φορά ήταν όλη κι όλη. Μακάρι να επαναληφθεί. Όσο για τις συζητήσεις... Ένα θα σας πω. Μια κυρία μπορεί να βασίζεται στην εχεμύθεια μου.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: *[ξαφνιασμένη]* Τι εννοείτε; Έχει η Τίνα μυστικά;

Εμφανίζεται στη σάλα η Τίνα.

XENPI: Ορίστε! Ας ρωτήσουμε την ίδια. Έχετε μυστικά, αγαπητή μισ Τίνα;

ΤΙΝΑ: Απ' τη θεία μου; Όχι. *[παύση]* *[ήρεμα, δείχνει αποκαρδιωμένη]*

Κοιτάζτε την. Τόσο αδύναμη και θέλει να κυκλοφορεί μέσα στο τεράστιο σπίτι. Δεν φροντίζει καθόλου τον εαυτό της.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Μη με αντιμετωπίζεις σαν καμιά ξεκουτιάρα! *[πικρόχολα]* Αν και θα σε βόλευε κάτι τέτοιο.

Πέφτει ψυχρή σιωπή. Ο Χένρι επεμβαίνει συμφιλιοτικά.

XENPI: Υποθέτω πως η Μις Τίνα σας έφερε μέχρι εδώ. Δε σας χαλάει χατίρι.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Δεν έχω παράπονο. Οι δικοί μου άνθρωποι πάντοτε ικανοποιούσαν τις επιθυμίες μου.

XENPI: Σας υπάκουαν τυφλά.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Πείτε το κι έτσι. Άμα σε αγαπούν...

ΤΙΝΑ: *[γελώντας νευρικά]* Επειδή σ' αγαπώ, γι' αυτό ανησυχώ.

XENPI: *[προς την Τίνα, αστειεύεται]* Να δείτε που θα σας βάλει να την φέρετε κι επάνω.

Να μου κάνει επίσημη επίσκεψη.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Δε χρειάζεται. Μια χαρά σας επιβλέπω κι από εδώ! *[προς την Τίνα]*

Κι εσύ να ξέρεις, σήμερα είμαι πολύ καλύτερα. Θα έρθω πάλι. *[δείχνοντας τον Χένρι]*

Να δω ξανά τον τετραπέρατο αυτόν κύριο.

XENPI: Γιατί να μην βλεπόμαστε στο δικό σας χώρο; Στα ιδιαίτερα διαμερίσματα σας; Θα ήταν για εσάς πιο/

Η Τζουλιάννα φαίνεται να τον καρφώνει με το βλέμμα, μέσα από το πράσινο κάλυμμα-μάσκα.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Θα σας βόλευε, ε;

ΧΕΝΡΙ: Άλλωστε μόνο εσείς με βλέπετε. Εγώ απλώς στέκομαι απέναντί σας. Συνεπώς, ο χώρος δεν έχει σημασία.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: *[έντονα]* Θέλω να σας επιβλέπω! Να μη σας χάνω απ' τα μάτια μου! Και για σήμερα, μου φτάνει τόσο.

ΤΙΝΑ: *[στη Τζουλιάννα]* Πάμε, τότε. *[στον Χένρι, αυστηρά]* Αρκετά την ταράξατε.

Η Τίνα αρχίζει να σπρώχνει την πολυθρόνα, ο Χένρι προσφέρεται να την αντικαταστήσει.

ΧΕΝΡΙ: Αφήστε το σε μένα.

Ο Χένρι αρχίζει να κυλάει την Τζουλιάννα προς την έξοδο.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Αχά! Τώρα θα νομίζετε πως μ' έχετε του χεριού σας. Πόσο έζωπέψτετε, κύριε!

ΧΕΝΡΙ: Εγώ, πάντως, σκοπεύω να σας βοηθήσω. Θ' ασχοληθώ με το μικρό σας πορτρέτο. Θα απευθυνθώ σε ειδικούς.

ΤΙΝΑ: *[σαστισμένη]* Ποιο ... ποιο πορτρέτο;

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: *[στον Χένρι]* Περιττό. Ξέρω πολύ καλά πόσα να ζητήσω.

ΧΕΝΡΙ: Πόσα;

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Χίλιες λίρες.

ΤΙΝΑ: *[κατάπληκτη]* Θεέ και Κύριε!

Ξαφνικά, η Τζουλιάννα κάνει νόημα στον Χένρι να σταματήσει να την κυλάει. Στρέφει το κεφάλι και περιφέρει τη ματιά της στη μεγάλη σάλα.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: Είναι στ' αλήθεια θεσπέσιο αυτό το σπίτι! Δεν είναι;

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

Στην κρεβατοκάμαρα της Τζουλιάννα. Ο χώρος, υπερβολικά ακατάστατος. Διάφορα μικροέπιπλα κι ένα ξεχαρβαλωμένο γραφείο-σεκρετέρ. Ρούχα πεταμένα εδώ κι εκεί, στοιβαγμένα κουτιά, βαλιτσάκια και καπελιέρες, το περιεχόμενό τους ξεχειλίζει. Όλα μοιάζουν παρατημένα εκεί από καιρό. Η Τζουλιάννα ξαπλωμένη στο κρεβάτι, με αδύναμη ανάσα. Δεν φοράει το πράσινο κάλυμμα αλλά μια δαντελένια σκούρα σκούφια, της φτάνει μέχρι τη μύτη. Διακρίνονται μόνο τα γεροντικά άχρωμα μάγουλα και τα ρυτιδιασμένα κλειστά χείλη της.

Ο Χένρι και η Τίνα συζητούν χαμηλόφωνα. Η Τίνα, πολύ ταραγμένη.

ΤΙΝΑ: *[ακουμπά το μπράτσο του Χένρι και το ταρακουνάει]* Πεθαίνει, σας λέω.

ΧΕΝΡΙ: *[δυσανασχετώντας]* Δεν πεθαίνει. Ηρεμήστε ! Έστειλα να φέρουν τον καλύτερο γιατρό.

ΤΙΝΑ: Αχ! Έπρεπε να βλέπατε πώς δυσκολευόταν να ανασάνει... Δεν ήταν ούτε μια ώρα από τη στιγμή που φύγατε, όταν το έπαθε. *[στιγμή]* Και μόλις πέρασε η κρίση, κατέρρευσε. Νόμιζα πως ξεψύχησε.

ΧΕΝΡΙ: Συνέλθετε, επιτέλους ! Ούτε ξεψύχησε, ούτε φαίνεται να πεθαίνει.

ΤΙΝΑ: *[έντονα ενώ τον κοιτάζει ενοχλημένη]* Τι εννοείτε; Ότι η θεία παίζει θέατρο;

ΧΕΝΡΙ: Εγώ δεν/

ΤΙΝΑ: *[τον διακόπτει]* ΕΣΕΙΣ φταίτε. Κάτι έγινε μεταξύ σας. Την ταράξατε, μου είπε.

ΧΕΝΡΙ: Τίποτα δεν έγινε. Σας διαβεβαιώ. Θα αναστατώθηκε επειδή δεν αγόρασα το πορτρέτο του Τζέφρι Άσπερν.

ΤΙΝΑ: Σας το έδειξε κιόλας; Μη μου πείτε...

ΧΕΝΡΙ: Ναι αλλά δεν έχω τόσα λεφτά κι αν το επιθυμώ διακαώς. *[παύση]* Καλύτερα να πηγαίνω. Μη με δει αφού... όπως λέτε, την ταράζω.

ΤΙΝΑ: *[φανερά εκνευρισμένη]* Είναι σε θέση να σας δει ; *[δείχνοντας προς το κρεβάτι]* Για κοιτάζετε την λίγο καλύτερα.

Ο Χένρι πλησιάζει στο κρεβάτι.

ΧΕΝΡΙ: Τα μάτια της, δεν τα αφήνει ποτέ ακάλυπτα; Εσείς; Ούτε εσείς τα έχετε δει;

ΤΙΝΑ: Τα σκεπάζει για να τα προφυλάξει. *[σιγανά, κουνώντας το κεφάλι]* Κάποτε ήταν δυο μάτια εξάισια.

ΧΕΝΡΙ: Αναμφίβολα. Θα συμφωνούσε σ' αυτό και ο Άσπερν.

Σιωπή. Ο Χένρι επιθεωρεί με το βλέμμα το χώρο, παρατηρεί κάθε κουτί, κάθε έπιπλο. Η Τίνα το αντιλαμβάνεται, δείχνει ενοχλημένη από τη συμπεριφορά του. Αποφασίζει να μιλήσει πρώτη.

ΤΙΝΑ: Δεν αφήνει να πειράξουμε τίποτα. Όλα όσα βλέπετε τα έχει χρόνια. Μια ζωή ολόκληρη. *[παύση]* Εκείνα... ξέρετε... **ΕΚΕΙΝΑ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ...**

[του δείχνει ένα παλιό, τάλαιπωρημένο μπαούλο με ξεφτισμένο χρώμα] Ήταν εκεί μέσα.

ΧΕΝΡΙ: *[εμβρόντητος]* ΗΤΑΝ; *[ξεροκαταπίνει]* Και τώρα; Δεν είναι πια;

Η Τίνα δεν απαντά. Ακούγεται το σιγανό τραγούδι κάποιου περαστικού και η ρυθμική κίνηση γόνδολας στο νερό.

ΧΕΝΡΙ: *[πηγαίνοντας στο παράθυρο]* Οι μαγικές βενετσιάνικες νύχτες ! *[παύση]* Αλήθεια... πού βρίσκεται τώρα το περιεχόμενο της κασέλας;

ΤΙΝΑ: Α! δεν ξέρω. Εκεί μέσα πάντως δεν είναι. Έχω κοιτάξει... *[ντροπαλά]* Για χάρη σας...

ΧΕΝΡΙ: Ω! Είστε αξιαγάπητη! Δηλαδή... *[με τρέμουλο στη φωνή]* δηλαδή, αν τα είχατε βρει, θα... θα μου τα δίνετε;

Η Τίνα δεν απαντά αμέσως.

ΤΙΝΑ: *[ταραγμένη]* Τι θα έκανα; Ξέρω κι εγώ;

ΧΕΝΡΙ: Μήπως να ψάχνατε; Κάπου αλλού, ίσως;

TINA: Μη μου το ζητάτε αυτό. Δεν... δεν μπορώ. Είναι ασέβεια.

XENPI: [σοβαρά] Έχετε δίκιο. Είναι ασέβεια. Συγγνώμη.

TINA: Θα ήταν προδοσία από τη μεριά μου. Τώρα που είναι ετοιμοθάνατη.

XENPI: Δεν σας ζητώ να το κάνετε. Προς Θεού ! Έχω ήδη τύψεις για τη συμπεριφορά μου.

TINA: Τύψεις; Γιατί ;

XENPI: Εμφανίστηκα μπροστά σας με ψεύτικο όνομα.

Η Τίνα τον ακούει κατάπληκτη.

XENPI: Φοβήθηκα μήπως η θεία σας ανακαλύψει τη σχέση μου με τον Τζον Κώμνορ. Εκείνο τον εκδότη που σας είχε στείλει πριν από καιρό μια επιστολή. Σιωπή.

TINA: Οπότε... ποιο είναι το όνομά σας;

Ο Χένρι σκύβει στο αυτί της Τίνας και ψιθυρίζει το όνομά του.

XENPI: Να το ξαναπώ;

Η Τίνα κουνάει καταφατικά το κεφάλι. Ο Χένρι επαναλαμβάνει ό,τι έκανε και πριν.

TINA: Μου αρέσει ! Το αληθινό μου αρέσει περισσότερο!

XENPI: Αλήθεια; [γλυκά] Πάντως, αν δεν σας άρεσε, θα κρατούσα το ψεύτικο. Για χάρη σας.

Σωπαίνουν.

XENPI: [σκεπτικός] Λέτε να τα κατέστρεψε τα χαρτιά; Είναι δυνατόν να έκανε κάτι τέτοιο;

TINA: [θλιμμένη] Αχ! Δείξτε λίγη υπομονή. Λίγη υπομονή μονάχα.

ΣΤΙΓΜΛΑΙΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Ώρες αργότερα. Στο σκοτεινό δωμάτιο της Τζουλιάννα. Η πόρτα ανοιχτή και κοντά της η αμυδρή φλόγα ενός κεριού. Το υπόλοιπο δωμάτιο βυθισμένο στο σκοτάδι. Μπαίνει ακροπατώντας, με επιφύλαξη και αναμμένη λάμπα στο χέρι, ο Χένρι. Στέκει και κοιτάζει γύρω του. Βγάζει το κεφάλι του έξω από την πόρτα για να ελέγξει αν υπάρχει κάποιος άλλος. Απόλυτη ησυχία. Πλησιάζει το γραφείο-σεκρετέρ και ακουμπάει επάνω του τη λάμπα. Προσπαθεί με αργές κινήσεις ν' ανοίξει ένα-ένα τα συρτάρια. Δεν τα καταφέρνει. Μετά από κάθε προσπάθεια, γυρίζει το κεφάλι προς τα πίσω για να σιγουρευτεί πως είναι μόνος στο δωμάτιο. Το κεντρικό ντουλάπι-καπάκι, του φαίνεται εύκολο και αρχίζει να ψαχουλεύει την κλειδαριά. Καθώς είναι σκυμμένος, μια σκιά τον πλησιάζει. Κοιτάζει πάνω απ' τον ώμο του και τινάζεται έκπληκτος.

Φως στη σκηνή.

Η Τζουλιάννα στέκει σαν φάντασμα μπροστά στον Χένρι. Φοράει νυχτικό, το σώμα της, καμπουριασμένο, δυσκολεύεται να σταθεί όρθιο. Παρόλα αυτά, ανασηκώσει με το δεξί χέρι της

το κάλυμμα των ματιών και καρφώνει με το βλέμμα τον ασάλευτο άντρα. Κοιτάζονται για μια στιγμή.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ: [φωνή που τρέμει, τσιριχτή, οργισμένη, σχεδόν τρομακτική] Άθλιο υποκείμενο! Ελεεινέ κριτικέ της πεντάρας!

Ο Χένρι προσπαθεί κάτι να ψελλίσει ενώ κινείται προς το μέρος της. Η Τζουλιάννα οπισθοχωρεί και προσπαθεί να τον κρατήσει σε απόσταση κουνώντας τα χέρια της. Πέφτει ξαφνικά στο πάτωμα, μένει ακίνητη μετά από δυο αδύναμους σπασμούς. Την ίδια στιγμή μπαίνει στο δωμάτιο η Τίνα.

ΤΙΝΑ: Ω, Θεέ μου! Όχι, όχι!

Η Τίνα γονατίζει, παίρνει τη Τζουλιάννα στην αγκαλιά της.

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

Δώδεκα μέρες μετά. Σούρουπο στον κήπο του παλαzzo. Η Τίνα κάθεται στο παγκάκι με την πλάτη γυρισμένη προς την είσοδο του κήπου. Φοράει ξεθωριασμένα μουντά ρούχα και πένθιμη μαντήλα στα μαλλιά. Φτιάχνει ένα μπουκέτο από φρεσκοκομμένα τριαντάφυλλα. Μπαίνει ο Χένρι, στέκει για λίγο πίσω της και την παρατηρεί. Μιλάει πρώτος. Εκείνη γυρίζει προς το μέρος του. Είναι χλωμή και αδύνατη, φαίνεται να έχει κλάψει αλλά δείχνει χαρούμενη καθώς τον αντικρίζει. Του χαμογελάει πλατιά. Ο Χένρι εκπλήσσεται από την αντίδρασή της.

ΤΙΝΑ: Επιστρέψατε! Πάνε τόσες μέρες...

ΧΕΝΡΙ: Δώδεκα για την ακρίβεια. [χαμηλώνοντας τον τόνο της φωνής του] Έμαθα τα δυσάρεστα...

ΤΙΝΑ: Προχθές τη θάψαμε.

ΧΕΝΡΙ: Ω! Λυπάμαι!

ΤΙΝΑ: Έφυγε τόσο ήσυχα η καημένη. Σαν το πουλάκι. Ευτυχώς, έγιναν όλα όπως έπρεπε. Χάρη σε σας... Είχα τα απαραίτητα χρήματα, δηλαδή... [στιγμή] Εσείς; Τι κάνατε; Ταξιδεύατε;

ΧΕΝΡΙ: Ασταμάτητα. Τρεβίζο, Μπασάνο, Καστελφράνκο...

ΤΙΝΑ: Θα είδατε πολλά αξιοθέατα.

ΧΕΝΡΙ: Και τι δεν είδα! Παμπάλαιες εκκλησίες, πλατείες, δρόμους... Αλλά και υπέροχα μνημεία, μέχρι και τους εξαιρετικούς πίνακες του Τζορτζόνε.

ΤΙΝΑ: Αχ! Πόσο λαχταρώ να κάνω ένα τέτοιο ταξίδι, μακριά από τη Βενετία.

Ο Χένρι καθυστερεί να συνεχίσει την κουβέντα.

ΧΕΝΡΙ: [άκεφα, σκεπτικός] Μπορούμε να οργανώσουμε μια μικρή απόδραση. Να το συζητήσουμε κάποια στιγμή. Με την ησυχία μας.

ΤΙΝΑ: Πρέπει να πάω μέσα. Πέρασε η ώρα.

Ο Χένρι της δίνει το χέρι.

ΧΕΝΡΙ: Ήρθε η ώρα να σας καληνυχτίσω, λοιπόν. *[χωρίς να αφήσει το χέρι της]* Αλήθεια, έχετε σκεφτεί τι θα κάνετε από δω και στο εξής; Με τη ζωή σας, εννοώ.

ΤΙΝΑ: *[σε ζωηρό τόνο]* Ω! Σκέφτομαι. Πως δεν σκέφτομαι! Κάνω και τίποτε άλλο; Αλλά ακόμα βρίσκομαι στο σκοτάδι.

ΣΤΙΓΜΙΑΙΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Το επόμενο πρωί. Στη μεγάλη σάλα του παλαζου. Ο Χένρι βηματίζει μόνος στο χώρο. Έχει αφήσει το καπέλο του σε μια από τις καρέκλες. Βγάζει και κοιτάζει το ρολόι με καδένα που έχει στην τσέπη του. Στέκει για λίγο μπροστά στα ορθάνοιχτα παράθυρα. Μονολογεί.

ΧΕΝΡΙ: Τι υπέροχο πρωινό ! Τι υπέροχο αεράκι! Τελειώνει το καλοκαίρι... Όλα κάποτε τελειώνουν.

Μπαίνει η Τίνα. Είναι διαφορετική από το προηγούμενο βράδυ, δείχνει σφιγμένη, χωρίς φυσικότητα και άνεση. Μένουν όρθιοι στο κέντρο του δωματίου.

ΧΕΝΡΙ: Αργήσατε.

ΤΙΝΑ: Δεν είχαμε ραντεβού.

ΧΕΝΡΙ: Συγχωρήστε την ανυπομονησία μου. Είναι που... η συνάντησή μας αυτή πρόκειται να κρίνει την τύχη μου.

ΤΙΝΑ: Την τύχη σας;

ΧΕΝΡΙ: Σε σχέση με τα ΧΑΡΤΙΑ.

Η Τίνα δεν μιλάει.

ΧΕΝΡΙ: Επιτέλους ! Υπάρχουν ή δεν υπάρχουν;

ΤΙΝΑ: Υπάρχουν. Κι είναι πολλά. Πάρα πολλά.

ΧΕΝΡΙ: *[με λαχτάρα]* Δηλαδή, τα έχετε *[δείχνει προς τη μια πλευρά της σάλας]* εκεί μέσα; Μπορείτε να μου τα δείξετε;

ΤΙΝΑ: *[λυπητερά]* Δεν γίνεται να σας τα δείξω.

ΧΕΝΡΙ: Δεν θα τα δείξετε σ' εμένα; Είναι δυνατόν; *[στιγμή]* Δεν πιστεύω να σας έβαλε να υποσχεθείτε κάτι τέτοιο η ετοιμοθάνατη. Αν το κάνατε... τότε... τότε, με προδώσατε.

ΤΙΝΑ: Τίποτα δεν της υποσχέθηκα. Μάθετε μάλιστα ότι προσπάθησε να τα κάψει και εγώ της τα πήρα και τα κλείδωσα στο γραφείο. Πέθανε χωρίς να μάθει τι τα έκανα.

ΧΕΝΡΙ: Πού τα έκρυβε, τελικά;

ΤΙΝΑ: Στο κρεβάτι της, κάτω από τα στρωσίδια.

Ο Χένρι ψιθυρίζει μονολογώντας.

ΧΕΝΡΙ: Καλά το είχα καταλάβει. Όπου και η καρδιά της...

Σιωπή.

ΧΕΝΡΙ: *[φανερά εκνευρισμένος]* Δεν καταλαβαίνω. Τι σας εμποδίζει να μου τα δείξετε;

TINA: *[με μεγάλη ένταση]* Επειδή ΕΚΕΙΝΗ δεν το ήθελε. Γι' αυτό. *[παύση]* *[βγάζει το μικρό πορτρέτο του Άσπερν από την τσέπη της και το δίνει στον Χένρι]* Μπορείτε όμως να κρατήσετε αυτό! **XENPI:** Δώρο;

Η Τίνα κουνάει καταφατικά το κεφάλι.

XENPI: Δεν μπορώ να το δεχτώ. Είναι ακριβό. Η θεία σας ζητούσε μια περιουσία.

TINA: Μην το κρατήσετε, αν δεν το θέλετε. Πουλήστε το. Κάντε το ό,τι θέλετε. Εγώ σας το δωρίζω.

XENPI: Για να καταλάβω, Μις Τίνα... Μου το προσφέρετε στη θέση των *Χαρτιών*; Θέλετε να μου χρυσώσετε το χάπι; Για ΜΕΝΑ, αγαπητή μου, τα χαρτιά του ποιητή δεν μπορούν να συγκριθούν με τίποτα. Αλλά εσείς δεν τολμάτε να παραβείτε την επιθυμία μιας νεκρής γριάς. Κάνω λάθος;

TINA: Όχι. *[στιγμή]* Φοβάμαι. Την τρέμω ακόμα. Βλέπω τα μάτια της μέσα στο σκοτάδι.

XENPI: Αυτό το κατανοώ. Τα είδα κι εγώ αυτά τα μάτια. Μια φορά. Αλλά τα είδα. *Σιωπή.*

Ο Χένρι κατευθύνεται προς την καρέκλα για να πάρει το καπέλο του.

XENPI: Αντιλαμβάνομαι πως το θέμα έχει λήξει. Ξενοικιάζω ευθύς αμέσως τα δωμάτια κι αποχαιρετώ την ωραία Βενετία.

TINA: *[ακούγεται απελπισμένη]* Φεύγετε κιόλας; Σήμερα;

XENPI: Αν χρειάζεστε κάτι....

TINA: *[ικτετυτικά]* Μήπως να περιμένετε μια μέρα... ή δυο... το πολύ τρεις; *[προσπαθεί να μείνει ψύχραιμη]* Κάτι έχω σκεφτεί... Εκείνη κάτι προσπάθησε να μου πει... Κάτι για τα χαρτιά.

XENPI: Τι για τα χαρτιά;

TINA: Σκέφτομαι... Νομίζω... δηλαδή δεν νομίζω... είμαι σίγουρη! Πως η θεία δεν θα είχε καμιά αντίρρηση αν - Αν εσείς δεν ήσασταν ένα πρόσωπο ξένο. Θα ήταν αλλιώς, αν ήσασταν συγγενής...

XENPI: Συγγενής;

TINA: Άνθρωπος της οικογένειας... *[αρχίζει τώρα να μιλάει απνευστί, σα να έχει προετοιμάσει τα λόγια της]* Τότε ό,τι ανήκει στην οικογένεια, δηλαδή σε μένα, θα ήταν και δικό σας. Θα είχατε το ελεύθερο να κάνετε ό,τι θέλετε με τα χαρτιά. Η θεία με αγαπούσε πολύ και θα χαιρόταν με τη δική μου χαρά. Και είχε καταλάβει πως ΕΓΩ θα χαιρόμουν αν ΕΣΕΙΣ καταφέρατε να πάρετε τα χαρτιά στα χέρια σας.

Ο Χένρι μένει εμβρόντητος.

TINA: *[με φωνή που τρέμει]* Θεέ μου, τι να κάνω; *[κλαίει]* Τι μεγάλο πρόβλημα! Τι μεγάλη

ντροπή!

Ντρέπομαι. Πόσο πολύ ντρέπομαι!

Η Τίνα κρύβει το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της και ξεσπάει σε αναφιλητά. Ο Χένρι εξακολουθεί να την κοιτάζει μουνδιασμένος, ανίκανος ν' αντιδράσει.

ΤΙΝΑ: [στρέφεται προς τον Χένρι με δάκρυα στα μάτια] Όλα! Όλα θα σας τα δώσω. Θα με βλέπει [δείχνοντας] από εκεί ψηλά αλλά θα με συγχωρέσει. Το ξέρω.

Ο Χένρι αρχίζει να κινείται προς την έξοδο. Πριν βγει από τη σάλα, γυρίζει και αγκαλιάζει με το βλέμμα το χώρο. Δεν ρίχνει ούτε μια ματιά στην Τίνα.

ΧΕΝΡΙ: Ειλικρινά απορώ. Μια τέτοια σκέψη... Στ' αλήθεια αδιανόητο!

Βγαίνει. Η Τίνα καταρρέει.

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

Το βράδι της ίδιας μέρας. Στο σαλόνι της κυρίας Πρεστ. Ο Χένρι σε κακό χάλι.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: [έξαλλη] Είναι γελοίο. Φρικτά γελοίο! Να σας κάνει πρόταση γάμου η απαίσια γεροντοκόρη. Ανήκουστο! Βαρύ το τίμημα για τα κουρελόχαρτα του Άσπερν. Δεν νομίζετε;

ΧΕΝΡΙ: Έφυγα και γύριζα όλη μέρα στα σοκάκια και τα κανάλια. Ένωθα ένοχος λες και είχα κάνει κανένα έγκλημα.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Θέλατε να την φλερτάρετε. Καλά να πάθετε!

ΧΕΝΡΙ: Δεν την φλέρταρα. Της φερόμουν με καλοσύνη επειδή την συμπαθούσα. Τη λυπόμουν, κατά βάθος. Πού να φανταστώ...

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Έ, όχι! Σας άκουσα με τ' αφτιά μου να μιλάτε για φλερτ όταν βάλατε μπροστά το σχέδιο σας. ΕΔΩ ΜΕΣΑ, το είπατε. ΣΕ ΜΕΝΑ.

ΧΕΝΡΙ: Μακάρι να μην είχα ακούσει ποτέ γι' αυτά τα ΧΑΡΤΙΑ. Μακάρι να μην είχαμε φανεί τόσο άπληστοι εγώ κι ο εκδότης μου. Το λάθος είναι ότι δεν σταμάτησα εγκαίρως. Αφού το έβλεπα. Ήταν δύσκολο να αγγίζω το θησαυρό της Τζουλιάνας.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Μην προσπαθείτε να αναλύσετε το φιάσκο σας. Πέσατε σαν ώριμο φρούτο στην παγίδα που σας έστησε η... [ειρωνικά] αθώα Δεσποινίς!

ΧΕΝΡΙ: Λάθος κάνετε. Έπρεπε να την βλέπατε όταν μου πρότεινε να γίνουμε... συγγενείς. Προσπαθούσε να επιχειρηματολογήσει πάνω σε λογική βάση αλλά δυσκολευόταν η καημένη. Προσποιούνταν χωρίς επιτυχία τη θαρραλέα.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: [δηκτικά] Μόνο που σας κόστισε μια μικρή περιουσία το πάρε-δώσε με τις Μπορντερώ.

Ο Χένρι δεν ενοχλείται. Τον απασχολούν οι σκέψεις του.

ΧΕΝΡΙ: Τώρα πρέπει να σκεφτώ τι θα κάνω από δω και πέρα.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Δεν έχετε να σκεφτείτε τίποτα. Τα μαζεύετε από το palazzo χωρίς να συναντήσετε την Τίνα. Της αφήνετε ένα αποχαιρετιστήριο γράμμα. Και τέλος!

ΧΕΝΡΙ: Ναι. Έτσι θα κάνω. Και θα φύγω αμέσως από τη Βενετία. Με το πρώτο τρένο.

[παύση]

Θα μου λείψει. Θα μου λείψει πολύ αυτή η πόλη.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: Μπορείτε να έρχεστε όποτε θέλετε. Θα σας φιλοξενήσω εγώ!
Ο Χένρι δε δίνει σημασία στα τελευταία λόγια της κυρίας Πρεστ. Βυθίζεται στις σκέψεις του, βηματίζει νευρικά στο χώρο. Όταν μιλάει ξανά, ο τόνος της φωνής του είναι έντονος, σχεδόν πυρετικός.

ΧΕΝΡΙ: Όχι. Δεν θα τα παρατήσω. Πρέπει να αποκτήσω τα ΧΑΡΤΙΑ. Τα θέλω. Τα θέλω όσο τίποτα στον κόσμο.

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: [ξαφνιασμένη] Τι λέτε τώρα; Τρελαθήκατε;

ΧΕΝΡΙ: Λάθος! Έκανα μεγάλο λάθος! Γιατί να την απορρίψω χωρίς δεύτερη σκέψη; Κακώς πανικοβλήθηκα. Και το χειρότερο είναι ότι της το έδειξα κιόλας. Τι μ' έπιασε κι έφυγα σαν τον κλέφτη; Έπρεπε να το σκεφτώ καλύτερα. Έπρεπε...

ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΤ: [αυστηρά] Για συνέλθετε, σας παρακαλώ !

Ο Χένρι την αγνοεί. Η κυρία Πρεστ τον κοιτάζει άναυδη.

ΧΕΝΡΙ: Θα ξεπεράσω κάθε εμπόδιο. Δεν είμαι δειλός. Θα παλέψω για το σκοπό μου. [γελώντας] Κι ο σκοπός αγιάζει τα μέσα. Έτσι δε λένε; [παύση]

Τι θέλει από μένα; Τι θέλει για να μου προσφέρει τα χαρτιά; Θέλει να της προσφέρω τον εαυτό μου.

Ε, λοιπόν, θα της τον προσφέρω. Θα μείνω μαζί της. Ναι! Θα μείνω.

Ο Χένρι παίρνει το καπέλο του και φεύγει βιαστικός χωρίς να χαιρετήσει αφήνοντας σύζυλο την κυρία Πρεστ.

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Το επόμενο πρωί στη σάλα του παλαζού. Η Τίνα προστά σε παράθυρο. Μπαίνει ο Χένρι, ευδιάθετος και αποφασιστικός, δείχνει σίγουρος για τον εαυτό του.

ΧΕΝΡΙ: Καλοσύνη σας, αγαπητή μου, να με δεχτείτε αμέσως.

Η Τίνα στρέφεται προς το μέρος του. Τον πλησιάζει. Η έκφραση του προσώπου της είναι ήρεμη και γλυιά. Η όψη της δείχνει ανανεωμένη.

ΤΙΝΑ: Αλίμονο! Να μην σας αποχαιρετήσω; Να μη σας πω Αντίο ;

Ο Χένρι ξαφνιαάζεται.

ΧΕΝΡΙ: Αντίο;

Πέφτει σιωπή.

ΤΙΝΑ: Σήμερα δεν αναχωρείτε;

Ο Χένρι δεν απαντά αμέσως.

ΤΙΝΑ: Σήμερα, αύριο... Τι σημασία έχει; Αφού δεν πρόκειται να ξανασυναντηθούμε. [*με ιδιαίτερα γλυκό ύφος και χαμόγελο*] ΔΕΝ ΘΕΛΩ να ξανασυναντηθούμε. ΠΟΤΕ.

ΧΕΝΡΙ: [*σαστισιμένος*] Κι εσείς; Τι σκοπεύετε να κάνετε;

ΤΙΝΑ: Δεν έχω ιδέα. Σημασία έχει ότι πήρα τη μεγάλη απόφαση.

ΧΕΝΡΙ: Απόφαση; Τι απόφαση;

ΤΙΝΑ: ΕΚΑΨΑ τα χαρτιά.

ΧΕΝΡΙ: [*με παραγμό*] Τι κάνατε; Τα ΚΑ-ΨΑ-ΤΕ ;

ΤΙΝΑ: Ναι. Κι έφυγε από πάνω μου ένα μεγάλο βάρος. Γιατί να τα κρατήσω; [*παύση*] [*μοιάζει σα να την ευχαριστούν τα ίδια της τα λόγια*] Τα έκαψα ένα-ένα.

ΧΕΝΡΙ: [*σιγανά, σαν υπνωτισμένος*] Τα χαρτιά. Τα χαρτιά του Άσπερν...

ΤΙΝΑ: Πέρασα όλη τη νύχτα στην κουζίνα. [*στιγμή*] Και ήταν πολλά. Απίστευτο πόσο πολλά ήταν.

Ο Χένρι μοιάζει έτοιμος να καταρρεύσει.

ΤΙΝΑ: [*απότομα και ψυχρά*] Τελειώσαμε, κύριε. Τελειώσανε όλα.

Η Τίνα κάνει μεταβολή και φεύγει. Πριν αποχωρήσει από τη σκηνή, γυρίζει, στέκεται για λίγο ακίνητη και καρφώνει το βλέμμα της πάνω στον Χένρι.

Ο Χένρι μένει τώρα μόνος στη μέση της σάλας. Με αργές κινήσεις, βγάζει από την τσέπη του το μικρό πορτρέτο του Άσπερν. Το κρατά στην παλάμη του και το κοιτάζει.

ΧΕΝΡΙ: [*συγκινημένος, η φωνή του τρέμει*] Μίλα μου ! Πες μου κάτι !

ΣΚΟΤΑΔΙ

Τ Ε Λ Ο Σ